

**Sodobna
slovenska
dramatika**

Katarina Morano

Usedline

*Grumova nagrada za najboljše slovensko
dramsko besedilo*

Foto: Žiga Drižjak

Mari

OSEBE:

MAMA

hči MILA

BLAŽ, Milin brat dvojček

starejša hči JANJA

GREGA, Milin partner

TOMAŽ, Janjin mož

LANA, hči Janje in Tomaža

PROLOG

V svoje popolnoma realistično opremljeno stanovanje vstopi Mama v bolnišnični halji, se razgleda po stanovanju, morda zapre okno, ker je prepih, ali preveri, ali imajo rože dovolj vode, nato se usede na svoj najljubši stol.

MAMA: Mislím, ne vem ... mi se doma nismo neki pogovarjal. Sploh. Jst se ne spomnem, da bi jst moji mami kej povedala kdaj, tko, kaj se mi dogaja al pa če je blo kej narobe al pa če bi me kej težil. Pa niti se ne spomnem, da bi blo to kej slabga, mislm, da bi to bil nek problem zdej al pa da bi mi kej tko manjkal ... Pač tko je blo, sej ne vem, če je kdo, ne vem, od mojih sošolcev kej drgač, al pa nismo bli tko s starši obremenjeni. Al pa smo sam živel mal drgač, k sm bolj iz vasi doma, ne vem, jst se mojih staršev spomnem, da sta skos nekej delala, mislm sej itak, to je skos nekej za delat, če maš hišo. Mislím, mam spomine na staro mamo na primer, da sm velik sedela z njo, ampak ona je solato čistla al pa stročji fižol al pa ... ne vem ... krompir lupla za celo družino. Nisva se midve neki s kolesom vozile po vaseh pa igrce igrale pa pogovarjale. Pač bli smo skupej, sam delal se je skos, ni blo televizije na tak način al pa ... gledališče, kino ... jst si svojih sploh ne predstavljám v kakem takem okolju. No, enkrat je bla moja mama v kinu, to je bil kr prizor. Moja hči Mila je mela eno obdobje, no, sej teh obdobj je velik, pa vsacga se pol zanika, a ne, ko mine, nč ne smeš več rečt, kero muzko je poslušala, ker film ji je bil všeč, no, ampak je blo tega neki in en od njih je bil tale, no ... Leonardo na Titaniku. To je šla moja Mila ene trikrat gledat, no, da jst vem al pa da sm jst plačala, ker pol so bli tud neki rojstni dnevi raznih sošolk pa so tud hodil gledat, no, ampak u glavnem, ene tretjič al pa, ne vem, mogoče četrtič nas je vse nagnala gledat, celo družino, no, in zravn tud moja mami. To sm si pa res zapomnla, moja mami v Ljubljani, še clo tkole mam sliko v glavi, mami stoji pred Namó in nas čaka, da se mi sparkiramo, tja v Komuno smo šli gledat. Takrat je bil še fejest promet tam, ne sam avtobusi, to sliko mam prov v glavi, kako je tam stala, stiskala to svojo torbico predpotopno, kt da je v nekem velemestu, in gledala neko to pisano Benetton reklamo, še clo neke punce so se poljubljale al neki tacga, že tko je bla čist iz sebe od dogodka, da sploh ni neki komentirala. Pa ne da bi sploh,

sej ne vem, sej ni bla taka, ne vem, če je ona sploh kej razmišljala o teh stvareh. No, ampak druga slika je pa ta, v kinu, ta tema, pa ta res tragičen film, mislm, tud če greš s predsodkom gledat, da je to za tele najstnike hormonske, to te potegne, to vsi umirajo, pa otroci pa vse, pa ta ljubezen nesrečna, ampak tud tko srečna, kt je ni lih v življenju, tuki te stisne. No, in se prov spomnm tega ogleda našega skupnega v kino Komuni, kako smo sedel skupej v tej temi, gledal ta film, ampak jst sm skos k mami gledala. Ona je tko gledala ... ne vem, sploh ne znam povedat, pa se velikrat spomnim na ta prizor – pa ne sam tko, verjetn je sploh prvič vidla tako ladjo, take zabave, tak ocean v končni fazi, ona ni nč kej televizije gledala, pol na stara leta se je prklopla na par teh španskih nadaljevank, ampak niso lih tega kazale, pa itak so se ji že vse v eno pomešale v glavi, no, kakorkol, res je gledala, res so ji tekle solze. In se spomnm, da sm jo gledala v tej poltemi in sm pomislna, da je sploh nism še nikol vidla tko jokati, mislm na tak način, tko intimno jokati, k jokaš zase pač. K jokaš kr mal za vse. Niti k je ati umru, u bistvu ni na tak način jokala, pa ne da ji ni blo hudo, zlo ji je blo hudo, sam ne pač tko na vn. Kt da si ne morš čist zares vzeti, al kaj.

Ampak mogoče še clo bolj kt ta jok se me je pa dotaknu nasmešek. K so tud kaki taki romantični bli prizori, k sta tam ta Leonardo pa ta Meryl Streep neki pobegnili al kaj sta, neki sta šla po svoje, čeprov ne vem zdej lih, kam, k so bli tam na ladji, nekam sta šla u glavnem in je bil ta moment, to neki življenje, sreča, ljubezen ... al sta se kej hecala in pogledam mami in se smeji. Tko, kr gledala sm jo. Smejat se je pa res nism kej velikrat vidla. Mislm, sej jst se spomnim bližine med nami, v smislu, to, ušesa od moje stare mame, k so čist mehka tukej spodej, pa kok je bil hladen prstan od mami, njene kože, vonja, znamenj, pa ti izrastki tamali po vratu, sej smo bli normalno nekako skupej, sam ... ni se tok zdej govoril o neki taki res bližini.

Pa ne samo, da izgovoriš to, da maš nekoga rad, pr nas tud nežnosti ni blo videt, recimo tko, med staršema. Jst se spomnim pozimi, k pa ni blo tok dela okrog hiše, pa sta bla mami pa ati dost zgodi doma, oba sta v tovarni delala, ne vem, a so ble tud nočne kdaj, ja, verjetn ja, kaj pa vem, ampak bl al mn sta zgodi šla pa zgodi pršla, no, tko da ja, za kosilo sta bla doma že, ampak no ... u glavnem zlo se spomnim, da je mami v kuhni radio poslušala pa kej pač kuhala al ne vem ... ja, prov ta spomin mam, ona klasično,

pač za štedilnikom, ati pa dol v kleti trenira psa. Ja, on je mel prov tega psa, k jih v filmih vidš, k ga je nauču, da mu je prnesu cigarete pa fajrcajh pa časopis, tud v trgovino ga je poslou, k je bla sam čez cesto, pa iz gostilne kaka sporočilca men pa sestri, to se tud spomnim. Kakšn vic, k ga je kdo povedu, pa ne vem, kakšno risbico, moj ati je bil v bistvu kr duhovit tko. Ampak se pa ne spomnm, da bi se doma kej dost smejal. Al pa tud onadva med sabo ... Nista tko skupi visela. Velikrat se to sprašujem ... Ker k je ati umrl, tko čist nepričakovano, je bil kr šok, za vse, ne sam za nas, ampak tud tko, so ga mel kr radi sosedje, no, u glavnem, je mami dala takoj psa stran. To je u bistvu zdej za nazaj tud mal čudn, a ni?

Tko da ja ... ta ljubezen je bla pri nas res tko nekaj samoumevna, al kaj, kolkr jo je, jo je. Al pa da bi naju s sestro mami kej objela tko, zares, mislm, sej naju je tko, če je mela kera rojstni dan al pa k sm nardila izpit za avto al pa k sm rodila ... Ne bi pa lih mogla rečt, da me je poznala al pa da sm jst njo, o, sploh ne, tud na pogrebu sm kakšne take slišala od njenih sodelavk, k so v Gorenju skupej delale ... so ga kr srale, midve s sestro sva se sam gledale ... a je to bla res najina mami ... Pa je bla. Vse to je bla očitno. Vsak je dobil pa pač to, kar je, no ... to se mi zdi, predvsem to. To bi povedala.

Tišina.

Mislm, ja ... so pa pač stvari, a ne ... Vsak ma kej, k bi mogoče lahko drugač ... če bi lahko ... če bi vedu ... pa ne veš ne, sej to je, to je to u bistvu ... sej jst tud, a ne ...

Jst ... če bi eno stvar lahko drugač, bi ... ne bi pustila svojih otrok jokat. K smo mi vzgajal pač ... je pač blo tko ... da pač, da se otrok nauči pač sam potolažit, a ne, vse knjige so tko nekaj rekne in tud jst nekaj ... al pa moj mož, no ... ne vem, tko je pač blo. Sam se ne polažjo tko hitr ne. In je blo tko, da pač, ja, se je zgodil, da je Janja, recimo, celo noč jokala v svoji pojstlci, jst pa pol tut v svoji pač. In je blo v men, da bi jo šla potolažit, sam nism se poslušala pač ... Ker pač. Tko je blo, ne vem, kaj pa jst vem? Dons bi to drgač, dons je itak vse drgač, pravjo. Kaj pa jst vem o tem, kako se poslušat?!

Nismo mi mel časa tok se tud s sabo ukvarjat, ne vem, no. Si pač tko, kt si. Kaj se bom zdej sekirala u resnici, a bo komu kej bolš?!

Dolga tišina. Mama vstane, da bo odšla, se še zadnjič ozre po svojem stanovanju, da se od njega poslovli.

Mi je pa ati zmerej pred spanjem govoru eno in isto pravlico. Pravlica je bla u bistvu o tem, da sm jst enkrat, ko smo šli v Lublano, izgubila majhen knofek. Moder s tremi lukncami. In ta mali knofek je bil zlo žalosten in je sam taval po Ljubljani, tej veliki Ljubljani, in vse spraševal, če mogoče vejo, kje žvi Karmen, to sm jst, punčka s strganim in znucanim plaščkom in z modrimi knofki, ki majo po tri luknjice. In seveda noben ni vedu, kdo sem, so mu pa vsi ponujal, da bi ga oni vzel, mu dal prostor na svojih plaščih, in eni od njih so bli tut res krasni, kšni tud čist novi, s takimi redkimi pisanimi, tut srebrnimi in zlatimi in ne vem kakšnimi vse knofki z ne vem kok lukncami. Vsi ti knofki bi ga z veseljem vzel medse, ampak ta moj modri knofek s tremi luknjicami je hotu sam mene, pa čeprov je bil moj plašč že čist za preč. Še Kameradu, svetovnemu popotniku, je rekel, da ne bi šel živet na njegov plašč, pa bi z njim lahko vidu cel svet. Tud slone.

In tko se je ta mali modri knofek s tremi lukncami vozu z avtobusom po celi Lublani, gor in dol, ampak mene ni nikjer najdu.

In to se spomnem, da sm se prov tresla v postli, kako me bo zdej najdu v Ljubljani, če pa jst sploh ne žvim tam ...

Ne spomnem se več čist dobr, kako me je pol najdu, mislm, da ga je naša soseda prepoznala, k je hodila delat v Lublano, vem pa to, da je sreču cel kup zanimivih ljudi, ampak na koncu se je vseen vrnu prov k men, čeprov sm mela že strgan in znucan plašč. Ker sm bla nekej posebnega. Njemu sm bla nekej posebnega.

Mama odide.

*

Vsak na svojem stolu, v ravni vrsti sedijo hči Mila s svojim možem Gregom, hči Janja s svojim možem Tomažem in njuno hčerko Lano ter Milin brat dvojček Blaž. Ničesar ne uprizarjajo, samo sedijo in govorijo tekst na mikrofone. Pogovori se prelivajo drug v drugega. V drugem planu popolnoma realistično opremljeno mamino stanovanje, dnevna soba, kuhinja, stranišče, knjige, kipci, risbice, vaze, brisačke, vitamini, križanke, fotografije, posode – gomila stvari, ki se ti nabere skozi življenje. Tekom predstave igralci, kadar ne govorijo, pakirajo mamino imetje v škatle, razstavljajo omare, mize in stole ter proti koncu predstave vse to znosijo v zaodnje. Na koncu na odru ne sme ostati nič več. Niti stene.

*

MILA: Dej, mogoče najprej mal preluftajmo.

JANJA: Ja.

GREGA: Ja, dej.

TOMAŽ: Bom jst.

JANJA: Ne tega, k se pol ne zapira neki.

TOMAŽ: Aja? Kaj pa je?

JANJA: Ne vem, neki.

TOMAŽ: A to je v pantih kej al ...

JANJA: A lohk ne rešujemo dons tega, če je deset let tko, nej bo pa še dons, okej?

TOMAŽ: Sori, no. Tamala, a lohk mal torbo prestavš?

LANA: Ni moja.

TOMAŽ: Dobr, sej je vseen, a ni?

GREGA: Kr dej men.

MILA: Kaj pa maš to?

GREGA: Pa nič ... Tomažu sm neki prnesu pokazat.

TOMAŽ: U, a tisto pištolo masažno?

MILA: Nisi valda dons ...

GREGA: Ne, no ...

MILA: A ti to resno?

GREGA: Kaj no, sej nism mislu zdej to tuki pred vsemi demonstrirat, no, sam pač loviva se že dolg, pa sm mislu ...

MILA: Pa si mislu, da bi se zdele lohk mal masirala, al kaj?

GREGA: Ne no, to zdej čist narobe izpade, sploh ne bi noben vedu, sam dal mu jo bom, da jo doma sproba, in to je to, džizs.

TOMAŽ: Sori. Hvala. Da si se spomnu pa ...

Tišina.

MILA: Uf!

JANJA: Ja, kr piha.

MILA: Dej, sm se used.

GREGA: Čaki, a lohk jst sam tole jakno vzamem?

JANJA: Ja, sori.

GREGA: Ne, ni panike.

TOMAŽ: Pazi rožo.

MILA: Joj, jst mam še tvoj pulover.

JANJA: Ma, mej.

MILA: Pa ne, če je ful lep.

JANJA: Ma, ne nosm ga res, k mi taka ramena nardi robotska.

MILA: Okej, mislm ... hvala.

JANJA: Itak.

Tišina.

TOMAŽ: Še juttr bo ohladitev, pol bo pa spet lepš.

Tišina.

TOMAŽ: A veš, kako moja sodelavka reče: "Do srede bo še tkole, pol naprej pa nč bolš."

GREGA: Mhm.

TOMAŽ: Mi se ponavad mal smejimo, sam sej zdej se pa tut men ne sliš neki ...

Tišina.

JANJA: A ni zdej tko mal prepkih?

TOMAŽ: Mal je, ja, mogoče.

MILA: A zaprem?

JANJA: Ja, po mojem ziher.

GREGA: Dej, a lohk sam še mal zraka?

MILA: Dej, pol pa ti prid sm sedet.

GREGA: Komot.

Tišina.

JANJA: Kako se pol lotmo? A bomo že dons to kej al ...

MILA: A da bi že kr?

JANJA: Ja, ne vem ...

MILA: Uf, jst nism dons ... mislm, nism prčakvala lih ...

JANJA: Blaž?

BLAŽ: Ja?

JANJA: Kaj pa ti?

BLAŽ: Amm, ja, ne vem, vi povejte ...

MILA: Pa itak morva midva po tamalo že čez eno uro, uro pa pol, no ...

JANJA: Okej, mislm, kar se mene tiče, lohk tud pač, ne vem, se zmenmo za en drug dan ... sam pač no, ne bi blo fajn, da bi predolg vlekl ...

MILA: Do kdaj mormo spraznt?

JANJA: Do desetga.

TOMAŽ: Do petnajstga.

JANJA: Kako do petnajstga?

TOMAŽ: Ja, to mi je zanč reku ... da zdej ta novi pridejo šele z dvejsetim, tko da mamo mi pol do petnajstga še čas vse zrihtat.

JANJA: A res, men pa tega ni reku?

TOMAŽ: Ja, men pa je.

BLAŽ: Kdo pa so ti ta novi?

TOMAŽ: Ne vem, neka družina tud, ne vem, od sina neki neki ...

MILA: Mene bi tud kr mal zanimal te ta nove videt ... Tko, kr ne morem si predstavlat, da bi bli tuki kr eni drugi ljudje ... a ne?

BLAŽ: Ja, je tko mal ...

LANA: Jst si tut to sploh ne predstavlam ...

JANJA: Dejmo ne zdej to, okej?

MILA: Kaj pol rečemo, konc tedna?

JANJA: Men je u redu.

GREGA: Kr vi povejte.

TOMAŽ: Mene sam v soboto do ene dveh ni, pol pa kadarkol.

JANJA: Kaj pa maš?

TOMAŽ: Sej sm ti reku, da mam team building.

JANJA: A niste mel to že lani?

TOMAŽ: Ja sej mamo vsak let.

JANJA: Ja pol pa to očitno že ne deluje.

MILA: Blaž?

BLAŽ: Ja?

MILA: Kaj pa ti?

BLAŽ: Ne nč, sam tole lukno gledam, k sva ...

MILA: Ne no, če ti je kul, da bi ta vikend pol začel?

BLAŽ: Ja, valda, vi povejte.

MILA: Lana, ti pa lej, če ti bo tko, valda si dobrodošla ... ni ti pa treba, če ti je pretežko al pa kej.

JANJA: Ne, sej bo pomagala.

LANA: Ja, mislm ... ne vem ... jst bi pomagala, če bo treba, ni mi pa zdej lih ... ne vem, men je tuki tok žalostn ...

MILA: Sej zato, res, miška, boš vidla, kako boš ...

JANJA: Lej ... sej bomo skupi pa bo. Okej, pol pa sobota ...

GREGA: A bi še kdo vodo?

MILA: Dej men, pliz, mal.

BLAŽ: Ne, hvala.

GREGA: Tomo?

TOMAŽ: Ne, sm u redu.

GREGA: Lana?

LANA: Amm, ja, lohk mal, pliz.

GREGA: Aha, še en sok je tuki, čak, a je zaprt ... ja.

LANA: Jst bi pol rajš sok.

MILA: Datum poglej.

GREGA: Zgleda u redu.

TOMAŽ: Dej men mal z vodo zmeši, pliz.

MILA: Pa ne rabš zdej teh podstavkov več, no ... se mi zdi ...

GREGA: Ja, no, sej vem, sam ... navajen sem.

MILA: Kaj pa ti pospravlaš to?

JANJA: Mah nč, sam neki sm prnesla nazaj ...

MILA: Kaj pa je to?

JANJA: Ja, ta palični sm si enkrat sposodla od mami pa sm skos govorila, da bom nazaj prnesla, sam sm skos pozabla, zdej pa ne vem ...

MILA: Ja, pa zdej ji pa res ne rabš več vračat.

JANJA: Ja, sej vem, sam res mi je večkrat rekla, pa sm skos hotla, ampak sm res, pač ne vem, pač skos sm pozabla.

MILA: Pa dobr, no, sej ni nč tacga.

JANJA: Pa sej vem, sam mal mi je pa čudn zdej, da to ne vrnem, al kaj?

MILA: Ja, sam zdej bomo itak spraznil vse.

JANJA: Pa dobr sej vem, sam ... ne vem ... tko ...

MILA: Okej, sej ni panike, sam lohk ga maš zdej ... če hočeš ...

JANJA: Ne, nočem!

MILA: Sam zakaj?

JANJA: A ga lohk vrnem, pliz, če hočem?! Nočem ga met, okej? Lohk ga vzame kdo drug, če ga hoče, jst ga nočem, jst ga vračam že en let in zdej sm ga končno vrnla, in to je to, in zdej me briga, kaj se z njim zgodi.

MILA: Okej.

JANJA: Okej.

Tišina.

TOMAŽ: Res ga piha.

JANJA: Ja, smo že rekl to.

TOMAŽ: Okej.

JANJA: Okej.

BLAŽ: Ej, a bi kdo kavo mogoče?

MILA: Ma dej, a gremo rajš vn na kavo?

JANJA: Kam vn?

MILA: Ja, ne vem, kle u Blue bar?

GREGA: Ma ja, pejmo tko raj, a?

JANJA: Men je vseen, midva sva lih pila.

BLAŽ: Ja, jst bi ful in kavo in vn bi šou.

MILA: Okej.

GREGA: Okej.

LANA: Mene zdej Luka pobere.

*

TOMAŽ: Kaj pa ti zvoniš?

MILA: Kluče sm pozabla. Mislm pozabla. Tamala je odkrila predal s ključi
in nč ne vem več, kje mam kej. Kje je pa Janja?

TOMAŽ: Ammm, na sprehod je šla mal.

MILA: Aha ... a je težko?

TOMAŽ: Ja, sploh začet pa to ...

MILA: Sori, k sm pozna.

TOMAŽ: Ne sej, lej, sam pač ... začet je treba.

MILA: Pa en sistem verjetn najdt.

TOMAŽ: Mislm ja, sistem že ma nekak, sej veš ...

MILA: Ja, si mislm, ja ... a je huda name?

TOMAŽ: Ne ...

MILA: Ja, sej vem, da je. Aha, čaki, a to men zvoní?

TOMAŽ: Ja.

MILA: O fak! Ker dan je dons?

TOMAŽ: Četrtek.

MILA: Aja, ne nč, vse okej. Grega je sam. Hej! ... Ma ne, klicala sm te stokrat, ker me je klicu kr en model z Bolhe, za lupinco, a veš ... ja, ne vem, kr najdu se je, jst sm to že čist pozabla ... pol sm mu pa rekla, nej kr uleti, pol pa nism našla ključev od garaže nikjer, pa je sploh nism mogla pokazat ... ja, ne, nikjer ... sm pogledala, ja. Ne vem, povsod! Jst mam dost tega res. Čez balkon bi jo vrgla, če bi bla doma. Nekam drugam bova morala začet dajat ... vem, ja ... Ja nč, pač sm rekla, da ga juttr pokličem, sam men se zdele res ne da s tem ukvarjat ... ja, razpizden je bil valda, kaj pa nej bo ... sam se ni upu kej usajat na nosečnico, se mi zdi ... Dobr, jst šibam zdej, k sm lih do mami, mislm, do stanvanja pršla. Ne vem, Grega, bova se pol zmenila. Ja, k ne vem, še kok časa bom pa vse, mogoče bomo pa mi kr kšno pico naročil. Lej, ne vem, ti poklič, k tamalo pobereš, pa ti povem, okej? Okej, ajdi.

*

JANJA: A boš ti kej od tega?

MILA: Ne, ne vem, mislm nism jst tok za te prstane pa to ... Mam od babi Neže en obesek, to je pa to, ne vem, tok za spomin mam, drugo pa kaj pa vem, nimam neke želje po še čem, itak mi sam u nekih škatlcah stoji.

JANJA: A to ti ga je mami dala?

MILA: Ja, enkrat tko, ne vem, a sm bla še v sredni ... sej je kul, a ne?

JANJA: Ja ... valda ... a kr tko ti ga je dala?

MILA: Ma ja, enkrat sm ji lih uletela, k je neki pospravljala al kaj, pa mi ga je dala, tko, kt en tak mal talisman al kaj, sej sm ga kr nosila en čs.

JANJA: Itak si ti bla najbolj od babi Neže ...

MILA: Ne no, sej smo bli vsi ...

JANJA: Ja no ... ja, ti pa še mal bl ...

MILA: Ne, a ti je bed? K ni nč tacga, lohk prnesem pa pogledaš, kater je pa ...

JANJA: Ne no, ne bova zdej to, res, u redu je, lej, kok je tega.

MILA: Čeprov ta je luškana, k se odpre.

JANJA: Vzem!

MILA: Ma ne, kr dej.

JANJA: Ja, sam jst mam to neko alergijo, ne vem, vse me začne neki dražt.

MILA: Kaj pa zlato?

JANJA: Ja, to so pa sam neki križci pa tak, kaj nej s tem ... čeprov ta je mal luškan, a ni, k se skor mal smeji.

MILA: Smeji?

JANJA: Ja, lej.

MILA: Haha, res mu je smešn neki.

JANJA: A ga ne bi?

MILA: Ne, no, res, kaj nej s tem?

JANJA: Ja ne vem, men tud to zlato res ni neki ...

MILA: Ja, a ne?

JANJA: Tko mogoče belo zlato.

MILA: Ja, ja, belo je bolš. U, lej jo!

JANJA: U ja, ta je pa prov una njena.

MILA: Ja, ta je pa res lepa. Kr mej jo, Janja, teb bi ful pasala ...

JANJA: A to resno?

MILA: Ja.

JANJA: K sm pa res mal pomislna, da bi jo Lani dala ... ful bi mela neki od babi, pa ta je pa res tko ... njena.

MILA: Ja, itak, super se mi zdi, da bi jo ona dobila.

JANJA: Ej, hvala!

MILA: Valda ... sam ... kaj pa bomo s tem, res?

JANJA: Ja, nej vsak mal vzame, no.

MILA: Ja, in kaj s tem pol?

JANJA: Ja, ne vem, to pol maž ... pa pol ... dej, ne vem, bova še Blaža vprašale, pa se bomo pol odločil.

*

MILA: Jst sm na en način prebolela svojo mamo, že preden je umrla. Ne sicer dolg nazaj, čeprav se mi je prej zdel, da sm to že zdavnej vse predelala, ampak v resnici sm predelala njo in najin odnos in to pač vse, kar se ti nabere v odnosu pač, ko sm rodila Hano. Takrat in od takrat pač, v tem obdobju nekem, ne vem, nekej se mi je zgodil pač. En tak uvid sm dožvela, čist tko pač, uvid v to, da ti seže pač tok, kt ti seže. In da je ona lohk tok, kt je lahko. Ne morš boljš od tega. Mogoče lohk, če hočeš, ampak tko za nas, za večino ljudi pač, lahko pač tok, kt lahko. Neki ful pomirjajočga se mi je zgodil v tem smislu. Da sm jst zdej mama. In da bom pa jst zdej tko, kt bom jst. Al pa midve, s Hano, pač. Tko, da je to zdej moje gnezdo. Pa Grega valda. Mi pač. To mi je blo tko, recimo, da eno najbolj osvobajajočih spoznanj v življenju.

*

GREGA: Ko smo mi kupil stanovanje, mislm, tako malo je, nč posebnega, 65 kvadratov, trisobno, dve sobi pa dnevna pa pol posebi kuhna z balkonom, gledam po tleh ta linolej, mislm, ne, čaki, to je blo, še preden smo kupil, no, pač na ogledu, no, in vprašam jst lastnika prejšnjega, kaj je spodi, a ne, pa reče on, da v sobah je parket, v kuhni so pa ploščice. Pa vprašam, zakaj pa majo ta linolej al kaj je blo, mislm res un ta grd, k je tko mal lepljiv že pa to, u glavnem, pa mi reče, da so to dal, k so se priselil, pa so mel dojenčka, žena je bla pa noseča s ta drugim že, pa psa majo, k je zdej že bil pač ful star, fak, u bistvu dost tko podobn kt mi zdej, sam so pa še neko mačko mel al kaj, u glavnem, dal so ta linolej pač v smislu, a veš, k maš otroke pa živali, da se ti ne unič use pa spraska, sej boste vidl, kao, kakšni termiti so to, mi reče. Mislm, sploh ne tko negativno, tko kao, da so pač čist divji pa to ... Kul je bil drgač ta fotrček, tko se je vidl, da se kr ukvarja z mulci pa tko, tak, ne vem, nek bajk zajeban je mel na balkonu, to se prov spomnem, da sm pomislu, kaj je s temi tipi, da zmer pol nek bajk ufurajo pa to, no, dons se mi to sploh ne zdi več neki čudn, čez par let ga bom že jst mel na balkonu po mojem, no, ampak u glavnem, jst uno kimam, ja, ja, itak, sej sliš se neki logično, pol pa k smo kupl, pa dvigamo zdej ta linolej pa neki vse splešnjen uspodl pa to neki rešujemo pa itak smo pol moral vse zamenjat, k so ble v predsobi pa neke ploščice slabe in se ne bi nč ujemat, mislm leveli, midva sva pa itak hotla parket, tko sva si rekla, lej, pa če eno stvar sam lahko obnoviva, hočva met pač lep parket, da se tamala, k se rodi, lahko plaz po nekem lepem lesu, to nama je blo tko nekak ... ne vem ... pomembn dost, no, ampak pridm jst en dan, k so delavci to lih stran metal vse, pa gledam ta parket pa ta linolej gnil pa razmišljam, fak, vi ste to čuval, da kao ne uničte, k so bli otroc še mejhni, pol ste pa še petnajst let po tem hodl in na konc prodal in parketa u bistvu sploh vidl nikol.

*

MILA: Ej, v kleti so še od babi Slave pa od babi Neže stvari v škatlah.

JANJA: A res?

MILA: Ja, una preproga s sovami, k je bla nad tevejem, pa poročna slika pa vse, un svečnik, k ga je Blaž razbil?

JANJA: Mhm ...

MILA: No, je zleplen, pa tm sedi, mislm, čaka, vse.

JANJA: Mhm ...

MILA: Jst sm se ful bala une sove, zdej pa vidm, da je čist kilava ... Jst sm to vse za stran dala, okej?

JANJA: Mhm.

MILA: Pa ta taperver nima pokrova.

JANJA: Vrž. Lej na tej sliki, kok si ti mela skodrane lase včasih!

Mila se smeji.

MILA: Pa res!

JANJA: Joj, tamala ti je čist podobna, tuki se pa res vid!

MILA: Fak, kok dolg so nam flaško puščal, ej, a ni to noro! Kaj je pa to?

JANJA: Če ne veš, kaj je, vrž.

MILA: A sm to jst narisala?

JANJA: Po mojem Blaž.

MILA: Uau, jst bi to mejbi dala v okvir.

JANJA: A nimaš že od Hane dost risbic?

MILA: Ma ja, sej res ... sam lej, kok je lepa mavrica!

JANJA: O lej tele ... te stare poročne slike so men ful lepe ...

MILA: Ja, sej so ...

JANJA: Midva mava same zablurane, k je mel Vasko neki s fokusom narobe, tko da jst nimam niti ene ...

MILA: Zih ma kdo kšno, mislm, jst mam kšno ...

JANJA: Ja ne, sej majo tko ljudje sam ... take med flašami pa te rdeče oči itak pa tam neke rame notr pa trajne pa komolci al pa kšne mašne ... tko te pač, nobene take, a veš, da je, da je lepa, da jo lohk tud obesiš pa ti je lepa, da ni sam tko, za spomin ...

Mili zvoni telefon.

MILA: Oj, Grega, reci ... ne, nč tacga ... ne vem, tist rižek pa mal hruške je pr men ... Je rdeč al krvav prov? ... Ne, ampak tud v u bistvu vse skupi ni bl nč pojedla, tko da ne vem, no ... ja, ampak ... ja, ne vem, to je ful razlika no, to se vid ... ne, Grega, če bi blo krvav, bi blo krvav, to bi vidu ... ja, ne vem, velikrat je rdeč, pa ne sam tko po rdeči pesi, tud tko nasplošno je rdeč kdaj ... ni kri, no, k bi vedu, res ... kakšn je pa tko, a je bl tak trd? ... Dej fotki pa mi pošl. Okej.

Sej ne vem, res, a nej si vsak zbere kako sliko iz teh albumov al kako čmo to ...

JANJA: Mhm ...

Mila dobi SMS-sporočilo.

MILA: A to teb zgleda normaln kakec?

JANJA: Ja, ne vem, ja ...

MILA: Čeprov mogoče najboljš, da kr skupi ostanejo albumi, pa si jih pol mal podajamo med sabo, da lohk pogledaš, če hočeš, al pa tko ...

JANJA: Mhm ...

MILA: Oj, ja, men se zdi to čist normalno ... to je pač taka barva. Ne, dostkrat je tko, ja, al pa so v vrtcu kej tko jedl, al pa kak bombon ji je kdo dal ... Okej, drgač vse kul? ... Mhm ... ja, ja ... ja, ne, če sta se zmenla, da ne, pol ne, ne smeš ji popustit po mojem. Mah ne, ona to sam preizkuša, stoposto ... ne, če sta se zmenla eno, pol eno, k to se ne konča, sam to ... Okej, jst bom še kako urco pa pridem ... okej, bom kupila. A še kej? Dobr dobr, čao!

JANJA: Ja, tega je kr ... lej jo mami, kok je bla lepa ...

MILA: Sam res ... ampak lej, Lana je pa čista mami ... laski pa tko nos pa tko čez oči, a ni no?

JANJA: Mhm ...

MILA: Sploh oči, mi mamu vsi mal bl po očiju, se mi zdi ... Heeej, a si ti uredu?

JANJA: Fak, jst ne morem zdej to, sori ...

MILA: Ne, itak.

JANJA: Ma, ja, lej ...

MILA: Itak, sej ni treba.

JANJA: Grem jst kr kopalnco, okej?

MILA: Okej.

*

JANJA: Dons sm potegnila eno runo, to karto, k majo eni vodnika al angela, in na polno sm se zasekirala ... Mislm, ne da sm zdej ful en frik na te stvari, ampak ja, neki dam na to, vedno se mi zdi, da me nekaj usmeri tko ... al pa mi da mislt nekaj, kako sem, kam grem, ja, zmeri do zdej bi rekla, da nekaj potegneš tist, kar rabiš. Pa to delam že u bistvu, odkar je bla tamala v srednji, k smo mel te neke štale, dobr, zdej za nazaj se ne sliš neki, sam takrat me je pa ful skrbel. Ne da smo mi zdej te, morš met petke pa to, ampak pizda, nočem se pa sprašvat, a bo moj otrok zdelu srednjo, to mi je pa res tko, mislm, ne vem, men je tko štirka nekaj dobra ocena, pol pa kaka petka pa kaka trojka, dvojke so mi pa res, pač ne, dvojke mi niso ble kul, pa ful je blo teh stvari takrat, normalnih, ampak kej pa tud ne tok normalnih, mislm tko, k sm se s sodelavkami kej pogovarjala, ne gre lih čist čist vsak čez vse, no, mi smo šli čez kr vse, se mi zdi, mislm vse tist, kar se prenese, ne zdej to, kar gre totalno čez al pa kej, kar

ne morš popravt, mi smo nekak zvozil, tamala je čez nekak, se mi zdi, vsega je blo, mogoče bo še kej, sam po mojem ne lih tko drama cela al pa tut če, no, ni več uno štrnajst, da te skrbi, kaj zdej punca štrnajstletna dela sama ponoč, ne vem, ob treh v centru, ampak u glavnem, mi smo zdej ven iz tega, hvalabogu, dost je stara, zna bolj rešit že te stvari, no in ja, rune ... no, k mi je soseda enkrat dala te rune za vlečt in sm res začela, najprej sm pa tja, k sm mela kako težavo al pa k sm rabla mal usmeritve, pol pa u bistvu tut kr tko, in ja, evo, še zdej si vsak dan odprem eno runo. Al pa če mam kako bl konkretno vprašanje, si odprem tri, pet, sedem, odvisen, kaj pač hočeš, no, ampak dons si jst odprem to runo in ona mi reče: *Happines, joy pleasure. Mislm, happiness, joy, pleasure! It tends to indicate happiness, succes, harmony, and exciting new beginings. The joy can be inspired by either external events, fulfilling relationships, or an unexpected but very welcome developement. It can also refer to a quiet inner joy derived from feelings of gratitude and peace.*

In sm bla kr tko ... jst sm pričakovala neki v smislu *hailstone, disruption*, al pa kej tko *earth, sacred* al pa ne vem *fluid, water*, ne vem, neki tko metaforičnega, mogoče pozitivnega, ampak ne, jst dobim to sreča, veselje neki. Jst sm se tko zjokala. Prov prizadel me je. Ker jst, prsežem, jst ne čutim nč sreče pa niti olajšanja, to, k ljudje rečejo, ja, je blo zlo težko na koncu, vsaj ne trpi več, že u redu, no, men ni blo tko. Jst nism nč mela tega olajšanja al pa ne vem filinga, da me to neki bremsa. Mislm, ja, je blo težko, pa na koncu je kr vzal te to celga, sploh pr nas, k smo tko ... raztreščeni nekak, uni so mlada družinca pa itak nč ne morjo ... pol Blaž je ... Blaž je ta večni študent pač, mislm že dolg ni več študent, ampak pač mal pa tut je, no, kaj jst vem, ja, pol sm pa jst ... jst sm pa ta ... tamala ni več tamala, nč se neki več ne pričakuje od mene, da bom še kej v službi kam pršla, jst sm pač tuki, kt sm, to je zdej to nekak al kaj, nekak logično je, da jst to prevzamem mal bl in ... ja, sm. Blo je, kt je blo, ampak smo sfural, mislm tud s Tomažem sva nekak ... No, men res ni blo težko, mislm, seveda je težko, težko je skrbet za nekoga, k umira, ampak ni blo še tko, no, pr ns, ni zdej to spet tooook trajal, hvalabogu no, tud zarad mami, no, pa tut to, no, mislm, moja mami, moja mami ni bla tok mami, mislm, ni bla tok tko materinska, no ... u bistvu je mene bl to, no ... ni blo nobenih velikih besed, niti malih provzaprov, da bi si midve kej povedali,

no, da bi ona kej povedala, ona je mami tukej u bistvu, a ne, sej to je neki, kar od nje pride oziroma bi nej pršlo, a ne, jst sm mal čakala ta en moment, k pravjo, a ne, ta neki, to pač, mislm, bil je nek stik, to na koncu, ko je šla, jst sm jo držala za roko in ona me je tud nekak drugač držala, no, al pa se odzivala na to mojo roko, in ko se je to dihanje njeno nekak umirjalo, kt da bi sam še vsake tok vdihnla, in ta stik rok, se mi je zdel ... da nekak ja, je blo, bil je ta stik med nama, mogoče prvič clo na nek način, no, to je blo, to je blo res ... sam ni blo pa kšnga družinskega razodetja, da bi se nam kej, men al pa mami še bolj, da bi se kej pač razrešl al razelektril al ne vem no, da bi se kej pogovoril, tko drugač, tko zares, o nas, predvsem mogoče o njej, k ni tko kej o seb govorila, al pa o očiju, da bi kej povedala, zakaj so ble ene stvari tko, kt so ble, al pa da bi pokazala, da ve, da je kej blo narobe, da bi nam kej predala kako modrost al pa da bi sam mal podelila svoje stvari, kaj je blo kako, zakaj, ne vem, no ... no, ni blo, tega ni blo. Ampak ta karta u glavnem me je pa res razjezila, pizda, a še to al kaj, po vsem tem, kar je blo, kar je zdej u bistvu, to je pol še tok enga dela, pa niti še žalovat nis še začel, a ne, mislm, ni se mi zdel prov.

*

TOMAŽ: Ej, eni črvi so v roži!

JANJA: Kaj?

TOMAŽ: Eni črvi so v roži!

JANJA: A skačejo?

TOMAŽ: Kako skačejo?

JANJA: Ja, k se jih hočeš dotaknt?

TOMAŽ: Ja, sej se jih nočem dotaknt!

JANJA: Sam pol pa ne veš, če skačejo.

TOMAŽ: Ja sej!

JANJA: Ampak morš vedet, če skačejo.

TOMAŽ: Ja, zakaj?

JANJA: Ja, da veš, ker črvi so.

TOMAŽ: Ja, pač črvi so.

JANJA: Ja, sam eni skačejo, eni pa ne.

TOMAŽ: Ja, pa kaj me briga, kaj oni znajo, jst bi jih sam dal stran!

JANJA: Ja, morš ugotovit, ker so, da jih znaš dat stran, a ne?

TOMAŽ: Ja, jst bi kr rožo dal stran.

JANJA: Ja, pa ne morš rože dat stran zarad črvov!

TOMAŽ: Ja, seveda da lahko, sej moko daš tud stran, če so črvi not!

JANJA: Ampak ta roža je stara petnajst let! Vsaj!

TOMAŽ: Ja, sam zdej ma pa črve.

JANJA: Jst si s tabo ne morem nič pomagat!

*

TOMAŽ: Ne da bi se jst čist strinju zdej s tem, da štejem, sam jst sm si zračunu, da mam še trinajst let. Ker. Jst sm zdej star šestinštrdeset. Moj fotr je umru pr petinpetdesetih, to se prav čez deset let zdej zame nekak, moj deda je umru pr devetinpetdesetih, to je čez petnajst let prbližn. Moj brat je star enainpetdeset, pa že zlo slabo zgleda, tud sam prizna. Tko da sm si tko nekak seštel: fotr je kadil, tko kt jst, deda ni, je pa on bl fizikalno delu, mogoče. Pa jst grem vsaj kdaj na kolo, moj fotr ni nikol nikol nič tacga, pa mal mn pijem od njega in dedija in brata u bistvu, pa sam eno hčerko mam, je pa zih bl naporna od bratove, ampak on ma tri, tko da to se po mojem nekak izravna. Mam pa dost bl stresen job od dedija pa mal mn od

brata. Čeprov on nima tok stresn, k misl, da ma, ampak vseen misl, da ma, in to zares misl, tko da pol je tko, kt da bi u bistvu mel ful stresn, čeprov si sam on tko nardi nekak. Tko da po mojem bom lih nekje vmes. Odvisn, če bom šu mal večkrat na kolo al pa na tenis, če bom večkrat, mogoče štrnajst. Ampak prov vem, deda je hrbet začel tkole nekje, fotra mojga, brata, zdej mene, tko da smo vsi kle nekje, zmeri je nek infarkt, tko da jst včasih, že zdej tko, če me kej res res skrbi ... zdej nazadnje k smo mel v službi neka sranja, pa pol ne spim ponoč pa sam neki brezveze jem, k ni časa pa to ... al pa ta korona zdele, k je bla ... ni blo fajn, no, pač ni blo, ne ... včas kr čakam, evo, zdele me lohk, teoretično, zakaj pa ne. Stresno je v pizdomater vse postal. Ampak ja, no, če bo po sreči, ene trinajst mam še. Ni tok velik, no, sm zanč pomislu. Čudn je svoj lajf tko pogledat.

*

BLAŽ: Hana se pa ful veseli, se mi je zanč zazdel.

MILA: Aja?

BLAŽ: Ja, a ni z unim dojenčkom sam šibala pa mu vse neki razlagala.

MILA: Ja, ful je zdej ta dojenček ... tud dojita se pa vse.

BLAŽ: Normalno.

MILA: Sam jima ni čist dobr stekl, k mora tud flaško skos dodajat.

Mila se smeji.

BLAŽ: Ja, tud men je dala za podojit mal.

Mila se smeji.

MILA: A resno? In kaj si reku?

BLAŽ: Ja, jst sm podojil, seveda, to se boste že vi pol pogovarjal, men je vseen.

MILA: Ja, ful se veseli, sam, po mojem bo kr mal razočarana, k bo vidla, kako je to z dojenčki v resnici, da ni to še lih tko, da se bo kr igrala z njo, kt si je ona zamislna, vsaj na začetku, no, pa kr še neki časa ne ... A mi daš ta šraufenciger?

BLAŽ: Ja, sam ne vem, če boš s tem lohk ...

MILA: Ma lej, sej tud če se zvije, sam da se razstav ...

BLAŽ: Ma ja.

MILA: Sej je najboljš, da to kr odšraufam, a ne?

BLAŽ: Ja, po mojem ne bo šlo drugač.

MILA: Amm, ma ja, no, u bistvu bo po mojem kr kul ... mal me je blo najprej strah, k smo bli že čist ven iz teh dojenčkov pa to, mislm s Hano je zdej čist neki drugca, mislm, to je zdej človk pač, sicer pač mali človk, ampak človk pač, da se pogovarjat, večinoma tud kr zment, mislm, kaj, a si lačna, a te lulat, hočeš rajš modre čevle, aja, dons bo šla Mima s tabo spat namest zajčka, ne vem, ne bi graha, bi pa še korenčka, okej, ti hočeš kluče držat, joj, sori, ti si hotla pozvont, ne vem no, so tam neki odgovori pač, pa lohk gremo že praktično povsod, vse je bl spontano pa hitrejš pa to, ne vem, spi ponoč, sama je, pove, če je žejna, če jo kej žuli, si vzame kozarc z vodo z mize, obuje copatke, te stvari ... to se mi je zdel tko, mal težko za preklopit nazaj iz tega, tko, aaaaaa vse to nespanje zdej pa dojenje spet iz nule pa vse ... sam kaj pa vem ... nekak sm pa zdej dojela, da bo ful laži, se mi zdi, tko, mislm, sej bo teži, ker bosta dve, sam bo tud laži ... ker smo že šli že čez to, mislm predvsem, ker sm šla jst že čez to, pa ne bom po mojem več tok komplicirala ... mislm, pač ta prvič me je res vse tko kr presenetl ... ne vem, sej sm mela tko prjatlce, k so mele, sam nismo se na tak način to pogovarjale, al kaj, ne vem no, res dejansko nism mela koga kej vprašat, razen mami pa Janjo pač, pa še to si želim, da ju ne bi, ker se u bistvu nč nista spomnle in je blo vse ful u izi očitno in me je sam zafrustriral nekak. Pizdamatrna, tale ne gre nikamor ...

BLAŽ: Dej, bom jst kr s kleščami.

MILA: Dej, pliz, ja.

BLAŽ: Ma ja, ti nasveti od mami, ja ...

MILA: Oh, nč ni hudga to, no!

BLAŽ: Na kej drucga misl, pa bo!

MILA: Kako je šele unim, k nč nimajo?

BLAŽ: Mmmm, dej ne jokat, no ...

MILA: Ja, pa lohk jokam, če hočm!

BLAŽ: Ne, sej lohk, no, sam tko sm mislu ... da ne jokat pač, a veš?

MILA: Ns so prov zajebal s tem nejokanjem, a veš to, res to jst zdej ful berem zarad tamale, pizda, a lohk pustiš otroku čustvovat, zakaj ne bi joku, če ga boli, zakaj mu govoriš, da ni nč hudga, če se njemu pa zdi hudo, jst mam res ful težave s tem!

BLAŽ: Pa sej ti skos jokaš ...

MILA: Včeri je Hano neki pogrizl ponoč, sej ne vem kaj, ampak ni bil tko komar al pa neki, sam si je kr spraskala, pa tko fejst rdeč v takih kolobarjih, kr tko mal na ven pa to, kt en relief, tko kr bedno je zgledal, sm že iskala po Džeriju, če ma kake bolhe, ampak ni nč, ne vem ... in sm ful hotla mami vprašat, s čim nej jo zdej to namažem, ona je zmer vedla te stvari, kaj je za komarja, kaj za koprive, kaj za oso, ne vem ... in sploh nism vedla, kaj nej zdej namažem. In sm se ful zjokala, tko ful, vse za nazaj, pa ta trebuh me žuli pa Grega me je sedemnajstkrat vprašu, kere dneve mam nek tm seminar, k ga mam, in mi je vse sam zamoril, ampak u glavnem prov mela sm un filing – faaak, nikol ne bom znala teh oljčkov nardit pa propolisa pa ne vem nč od tega. To je mami vse znala in jst se nism nč naučila ... no, to ... to mi je ful žal, da se nism več naučila od nje ...

BLAŽ: Ja, men tud mal, sam mi je šla tok na živce s temi stvarmi takrat, da si prov nism mogu nč zapomnt ...

MILA: A ne?

BLAŽ: In kaj si pol?

MILA: Ja, pol sm z bepantenom namazala in je tud pomagala.

BLAŽ: No, a vidš. *Mila se malo nasmehne.*

MILA: Ja, smešn, a ne?

BLAŽ: Vsaj Hani ne bo treba vsa oranžna od propolis hodt po svetu.

Mila se zasmeji.

MILA: Točn to, a to sm ti jst rekla?

BLAŽ: Ne, kaj?

MILA: Ja, ne to za propolis, k sm našla fotko?

BLAŽ: Ne, nis rekla.

MILA: Lih zanč sm našla najine fotke iz osnovne, midva tam prvi razred, a veš kera?

BLAŽ: Ja itak, ta pač skupinska, a ne?

MILA: Jst valda največja, v tretji vrsti stojiva, pa tko ful zrihtana za fotkanje ...

BLAŽ: Ja, vem točno kera!

MILA: Jst tko čopki pa bel ovratnik tak, pa jopco neko modro mal volančkasto, ti tud tko ovratnik pa vse, ful zrihtana u glavnem, pol pa oba tko čez čelo ogaben oranžen flek čez rano, k sva se z glavami butnla, a se spomnš s kolesom ...

BLAŽ: Ja, itak, k si me izsilila.

Mila se smeji.

MILA: Kr ogabno, ja.

BLAŽ: Ja, sej to mi je bla prva misel, k si rekla, s kerim olčkom mazat pa to, mislm, res, tut če ne. Dej, a mi pomagáš tole dvignt, aja ne, fak, ne smeš!

MILA: Pa ne no, sej bom!

BLAŽ: Ja ne, ne boš ne!

MILA: Pa dej, pizda, no, sej ni težko sploh.

BLAŽ: Dej nehi, no!

MILA: Sej ti veš, da mam jst eno skor dvoletnico dvanajstkilsko doma, a misliš, da ona tud kriči, ne me dvignt, ne me dvignt?

BLAŽ: Sej lohk pa u bistvu sam porineva.

MILA: Okej.

BLAŽ: Dej pejt ti na to stran rajš.

MILA: Uau, sploh ne vem, kdaj sva se nazadnje tko kej zares pogovarjala.

GREGA: Hej.

MILA: Hej!

BLAŽ: Živjo.

GREGA: A si?

MILA: Skor.

GREGA: Dej, pohit, pliz, k sm čudn parkiru.

MILA: Kje si pa parkiru?

GREGA: Pač čudn sm parkiru, no, a je važn?

MILA: A si pr Bitencih spet?

GREGA: Joj, sm vedu, da bo to problem.

MILA: Ja, zakaj si pa pol parkiru?

GREGA: Ja, ti si pa rekla, da boš že spodi, pa – a ti težim?

MILA: Sori, sam jst ne morm razumet, če veš, kok štal smo že mel pa listkov pa gajbic pa dvignjenih brisalcev pa pičkematrne ... pa še včer si zraven mene stal pol ure, k se mi je človk dru u telefon, pa se ti vseen ni zazdel, da bi me mogoče poklicu rajš, da pridm dol?

GREGA: Ej, a veš uno, k sva se včer pogovarjala?

MILA: Kaj – a o gajbica?

GREGA: O teh prepirih pa dihanju pa to.

MILA: Jaa ...

GREGA: No, jst zdej jemljem ta vdih-izdih pa to.

MILA: Zakaj to tko cinično rečeš, to se pol sam poserješ na to vse!

GREGA: Fak, nč ni prov kukrkol.

MILA: Ja, teb očitno.

GREGA: No, jst te u glavnem čakam v avtu, Blaž, a rabš prevoz?

BLAŽ: Ne, sm z bajkom.

GREGA: Okej, ti pa kr počas, se nč ne mudi.

MILA: Pa dobr, sej iščem torbico, džizs!

GREGA: Ajd!

BLAŽ: Ajd!

MILA: Fak, a ti veš, kje mam jst telefon?

BLAŽ: Ammm ne, ne vem, a ni v kuhni?

MILA: O ja, je, ja, tenks ... fak! Fak! Faaaak!

BLAŽ: Kaj?

MILA: Trije neodgovorjeni od Gregata!

Blaž se krohota.

MILA: Pizdamatrna, res nism slišala!

Blaž se krohota.

MILA: Fak!

Blaž se krohota.

MILA: Dej, to ni smešn, zdej pa ne vem, kako se obnašat!

BLAŽ: Pač reč sori.

MILA: Dej ne rabm zdej nasvetov nekih, no!

BLAŽ: Sori, no, fak, teb se pa res nč ne sme rečt, pizda!

MILA: Res, Blaž, sam še ti mi manjkaš, res!

*

GREGA: Jst mhm ... bli smo v Parizu lani, ne predlani je že to blo, to se pravi, ja, tik preden je Mila rodila, Mila rodila, ha ha, ja, no, v kšnem osmem mesecu je morala bit, mislm, ni bla z mano tam niti, s službo smo to bli, pa ne gremo velikrat mi, ne vem, kaj je to že blo, kt neka konferenca, ampak mene je bl spominjal na neko izmenjavo, kt nek erasmus je blo, da mal vidš, kako to oni pač, ne vem u bistvu še zdej, kaj je bil čist point, al pa da bi neki tko prov odnesu od tega, ne vem, u glavnem trije smo bli tm, sodelavci pač.

Spal smo pa v hotelu, kr blizu te firme, dost velika računalniška firma je to, u bistvu pa tud zlo dobr locirana, zraven Montmartra, tko res v centru. Pač zjutri smo šli v firmo, pol smo mel pa mal kt neka usposabljanja pa mal v praksi, da vidiš, kako to oni delajo, pol pa ne vem, kšn dan je blo še kakšno predavanje po kosilu, pač s celga sveta smo bli, nismo bli sam Slovenci, to nism povedu, večinoma smo bli pa po kosilu že frej. Zvečer je blo še kako druženje, niti ne čist obvezno al kako že. U glavnem. Kr dost prostga časa za tako stvar. In Mila mi je skos govorila, kaj morm it vse pogledat, ona je čist nora na Pariz, mislm, bla je enkrat kt študentka, se mi zdi, ni zdey neki poznavalka, sam tko, ona se kr ful navdušuje tko nad stvarmi, to mi je blo zmeri u bistvu kr lepo na njej. Ampak jst sm vsak dan, ko smo tam končal, šel kao mal počit v hotel in pol sm gledu teve do sred noči, da sm zjutri komi vstal za na zajtrk. In tko vsak dan, razn če so nas oni pelal, na stolp smo šli pa na tist pokopališče, k je Morrison pokopan, pa ne vem ... Drgač pa ja, skos v hotelu. Še kadil se je lahko not v sobi, kupu sm si en sikspek vsak dan, kukr je blo, in nikamor nism šel in nč nism vidu. To mi je pač sedl. Ne spomnm se, kaj sm gledu niti. Dobr mi je blo.

*

MILA: Ej, a maš lohk ti mal tamalo, da bi jst sam pobrala zdey tole, da se ne poreže cela ...

GREGA: Lohk, sam sm hotu lih kakat.

MILA: Okej, a boš hitr?

GREGA: Ja, ne vem, bom probu, mislm, sej lohk tud pol.

MILA: Ma ne, ne, pa pejt ti kakat pa midve lih ta čas un jogurt še pojeva do konca v kuhni pa se pol zamenava.

GREGA: Okej, sam jst sm mislu pol domov kuhat.

MILA: Sej bova neki sam tko, k ne bo zdržala.

GREGA: Okej, sam a bo jedla pol?

MILA: Ma ja, sej bo, al mislš, da ne? Sej kaj pa si mislu kuhat?

GREGA: Ja, tko, un por je že bl beden pa sm mislu porabit, ne vem – kako rižoto?

MILA: Okej, pa mal čorbe mamó še od učeri ...

GREGA: Ma dej, jst je ne bi spet ...

MILA: Sam tamala jo je pa kr jedla ...

GREGA: Kaj, a ti ni kul rižota?

MILA: Ma ne, sej je kul, pejt ti kakat, pa se bova zmenila.

GREGA: Okej.

MILA: Okej, dej, a grem lohk sam jst sam prej še lulat?

GREGA: Okej.

MILA: Ti jo pa lohk sam previješ vmes.

GREGA: Okej, sam mene kakat.

MILA: Ja, sej vem, sej bom hit.

GREGA: Okej.

MILA: Okej.

*

JANJA: Lana? Lana? ... Lana?

LANA: Ja?

JANJA: Kaj so ti kupi tuki?

LANA: Ne vem, to nism jst dala.

JANJA: Tomaž? Tomaž?

TOMAŽ: Ja?

JANJA: Kaj so ti kupi?

TOMAŽ: Ne vem, to nism jst delu.

JANJA: Ne vem, jst sploh ne vem, kdo kej dela, res.

*

MILA: Zanč sm bla pr frizerki, k eni novi sm šla spet, jst to skos mal probavam, soseda mi jo je priporočila drgač, ona je zmer ful dobr ostrižena, sam ja, je tut pač ena tistih, k zmeri ful dobr zgleđajo. Pa ne da bi se kej trudila za to, ni taka, sploh, tud tko, če ji rendom uletiš, vedno je pač lepa, ne vem, ta tip pač. No, ampak zdej, ta frizerka me striže, simpatična, mlada še ful, tud ma otročka malega, ful sva se dobr pogovarjale nekak, to je zdej ta tema, a ne, to lohk skos u glavnem, in pride ta trenutek, ko ti zdej pokaže frizuro, pa še to, k gre uzadi s špeglom in te vpraša, kako ti je. In men valda spet zgleđa kt en balon, ne vem, jst mam zmeri to pr frizerju, zmeri je pač sam grozn. Ker mi nikol še, ampak res nikol še, v vseh teh letih, ni bla všeč frizura, ko grem od frizerja. Zmeri si pol še neki doma popravlam, umivam lase, spenjam, ne vem, čakam, da pač mal preraste. In v tistem sm se zavedla, še preden so mi besede tud dejansko zletele iz ust, da bom jst zdej rekla, da mi je super. Ker vedno rečem, da mi je super. In tud sem, valda, pa nč tacga, ampak sam, fak, men je bed rečt, da mi ni všeč frizura, čeprov mi res ni, ker kaj? Sej sploh ne vem, zakaj? Zakaj ne morem sam normalno rečt, da mi pač ni všeč frizura? Pa bi pol mogoče še kej probale pa bi kej mogoče tut ratal, ne vem? To ni čist normaln se mi zdi, a ne?

In tko je tud blo. Ful pohvalm in doma zvečer si sama strižem frfru in ga na koncu spenjam s špangicami, k pelem tamalo v vrtec.

Ne vem, to sm zdej poštekala, ne bom več tko.

*

MILA: A nista vidva končala že z Lukatom?

LANA: Pa ja, no, mal. Pač dopizdi mi, pa grem, sam pol, k ga pa ni, ga pa pogrešam.

MILA: Ja, lej, pol vaju že še neki vleče skupi. K je konc, je konc, to kr veš nekak.

LANA: Kakšn se pa tko teb zdi?

MILA: Ja, ne vem, men sta tok luškana. Tko kt eni mali kužki, a veš, k so že mal veliki.

LANA: Pa dej, fuj!

MILA: Sori, no, ne, res, men je všeč. Tko, zabaven je, a ni, tko, se mi zdiš dost nasmejana, k si z njim.

LANA: Ja, sej je ... Sam k se on mene tok prime, pač povsod je, sam to ... a lohk greš mal tut po svoje? K šele pol tko vidm, k me frendice ne kličejo tok zraven, pa sam tko pomislm, ja, valda, k je pa skos on, pa še tak je ... dotikalen ... kar je men všeč sam ... k pa tko pomislm, k je mela Neja Gašperja, pa sta se skos neki ... pač ... ne vem, men je to blo ogabno. Nism je pol neki klicala.

JANJA: A sta?

MILA: Ja, mislm tist, kar sva znale ... jst ne vem čist za vse, kaj je še uporabno, kaj pa ne ...

JANJA: Kaj pa je ta kup?

MILA: Ja, to je tist, kar ne veva.

JANJA: Ja, in kaj, a to nej pa jst?

MILA: Al pa skupi, no ... ne vem, a ti vse veš?

LANA: Mami, kaj se pa teb zdi, tko, za Lukata ...

JANJA: Joj, Lana, pliz, ne zdej ...

LANA: Ne, sej sam tko, k pomislš na naju skupi, a sva ti tko, o lej, onadva pa pašeta skupi ...

JANJA: Ja ... ah, sej sta še mlada, to bo še ...

LANA: Kaj, a pol mislš, da nima tok smisla?

JANJA: Pa ja, lej ne vem, Lana, jst zdele ne morm ... dej, bomo to enkrat v miru, okej?

*

GREGA: Veš, kaj mene zanima ... A je normalno, da te razpizdi, ko ti tamala podira duplo kocke? Al pa u bistvu tud že prej te pač lesene, k smo jih prej mel ... Ker men je tko včasih, a veš, k začneš gradit, pizda, to včasih prov pomirja, res, skor meditacija, pizda carske so te duplo kocke, to res padeš notr. No, in Hana ma zdej valda to foro in jst vem, da majo to vsi otroci, to mi Mila skos govori, to je normalno, to je normalno, to je normalno, ja, pa sej vem, da je to normalno, sam a je normalno tud, da gre men to na kurac? Da bi jst pač rad enkrat do konca zgradiu neko hišo, ladjo, stolp, neki. Mi mamo tok enih carskih kock, to se jst ne spomnem, da bi jih mi tud mel, to je ful napređoval, to so zdej rampe, gugalnice, tobogani, krmilnice, avti, letala, žirafe, ne vem, to res lohk nardiš svašta. In pol lih padeš notr in ona to podira in ti si tko, ja, ha ha, to je normalno, sej vem, ja, ti uživaš in itak se zarad tebe igrava, ja, ampak, fak, jst bi sam mal kle sedel pa zgradil to stolpnico madrfakersko, pizda, in zakaj mi ne pustiš dat te glave od žirafe na vrat od žirafe, če pa hočem, da se guga na strehi.

*

TOMAŽ: Janja, trikrat sm te vprašu.

JANJA: Ja, pa a sm ti kej odgovorila?

TOMAŽ: Ja, ne ... sam ...

JANJA: Ja, pol je čist vseen, kokrat si me uprašu, a ne?

TOMAŽ: Lej, sori, Janja, jst sm mislu, da kar je na tem kupu, je za na odpad.

JANJA: Ja, sej je. Vse, razn tiste mize, pač. Pa še vedu si, da sm se z Mileno menila.

TOMAŽ: Ja, sam zakaj si jo pa pol tja dala?

JANJA: Ja, kam nej jo pa dam, sej ni nč placa, pizda, no.

TOMAŽ: Sam – zakaj pa pol sploh razvrščamo?

*

MILA: In pol kr slišm ene stavke ... k sm si res res mislna, da jih ne bom nikol slišala iz svojih ust ... Prid vn iz banje, k maš že čist modre ustnice. Kje maš copate? Če ne boš dala kape na glavo, bova morale it domov. Ne s flomastri po kavču. Pokaž, kaj maš v ustih. Vode ne barvice so samo za po papirju risat. Hrana ni za igranje. Ne to v usta. To ni čisto. Ne se tega dotikat. Najprej roke umit. Copati ... copati ... copati ... copati ... Tut kruh morš zravn, ne sam sir. To je vse, kar bo dons še za jest, če si lačna, zdej jej. Vse te annoying stvari, a veš. To sm zdej jst. Kr ta bedna mtka. To se ti kr zgodi. A veš, k res, k nočš met vse počeckan pač, k je grdo. K to ne počekca lepo. To je sam ena bedna črta čez vse. In čez tri leta bo ona znala že lepš risat, jst bom mela pa prečrtan kavč za zmeri. Al kaj? Ja, sej ne vem, pizda, jst desetkrat na dan reees ne vem, kaj nardit. A sm zdej jst čist bedna mtka, če ji ne pustim špricat iz banje? Ker ja, vem, to je lohk ful zabavno, in je zabavno, sam stari, sej je že sam to, da se igraš z igračami v banji zabavno, že samo po seb, brez špricanja. Ker ... drugač je pač vseeeee mokro, kompletno vse. In tega ne pobrišeš sam z eno brisačo, k te vode je res ful, in kam dat pol sploh sušit vse te brisače vsak dan, k mi nimamo tega placa v stanovanju, in itak so to pol čist umazane brisače, k mam še te dlake pvsod od Džerija, pač nimamo čisto po tleh. Tko da itak je sam za prat, ampak premal za cel stroj in pol tam stoji in čaka še druge stvari in se itak vse usmradi, k jih ne raztegnemo ... in itak pa kukerkol brišeš, nikol ne morš zares čist vsega pobrisat in pol še stopš gor in maš mokre nogavice in jih morš menat, včas tut večkrat, k to skos neki šibaš gor pa dol, in pol se še ona v pižamci gor usede, k gre za tabo kej lulat, in pol morš še njo spet komplet preoblečt ... Sej ne vem ... K mal mi je tko, morš sedet, k ješ, ja, sliš se ... whatever, sam

otroc se tud zadušijo od tega, dejansko se, k kej žveč pa teče, pa tut tko, že tko je vse usran, tut če na miru je! Ne vem, sej ta teženja majo tut neko ozadje, ni to kr neki brezveze, sam pol se pa poslušaj pa je sam ne to, ne tist. Ne! Ne! Ne! Ne! Ne! ... Cel dan! In si tko aaaaaaaaaaaaaaaaa, men se ne da tko žvet! A bom sam pizdila neki cel lajf, mislm, ne vem, a se ti zdi, da pretiravam?

BLAŽ: Veš kaj, men se zdi, pa da sm jst že mal poštekuj tole vse.

MILA: Kaj tole? Moje?

BLAŽ: Ja, pa vse to, no ...

MILA: A ja?

BLAŽ: Ja.

MILA: Dej povej.

BLAŽ: Ja, sej ni nič tacga.

MILA: Ja, sej je vseeno, povej.

BLAŽ: Ja, k ni tok v besedah.

MILA: V čem pa je?

BLAŽ: Ja, tko pač, v vsem. V tem, kako si pač. Kako živiš.

MILA: No, dej, povej no.

BLAŽ: Da je pač dost vseeno. Čist tko. Da vse sam je. Ti pa, al se sekiraš al se pa pač ne.

MILA: Joj, jst pr teb res kdaj ne vem ...

BLAŽ: Kaj?

MILA: Ja, tko, a me hecaš al me ne ...

BLAŽ: Sej je vseen, a ni?

MILA: Uau, res, huda modrost, res, napiš knjigo.

BLAŽ: Ne rabm knjige.

MILA: No, grafit.

BLAŽ: Res, razmisl mal.

MILA: Bom, Blaž, res, zlo globok bom razmislila.

BLAŽ: Ni treba globok. Lohk pa tud globok. Sej je vseen.

MILA: Hudo hudo, res, ej, tenks za ta pogovor, vse si mi rešu.

*

GREGA: A veš, kaj sm jst pošteku?

Sam iz stroja bi se mogl navadit takoj zložiti pa bi pol umazano posodo sam sprot takoj notr zlagal, pa bi blo. K nas to zjebe, k ne zložimo takoj, pol pa k maš kšno umazano posodo, pa nimaš časa vn zložiti, pol se pa začne sam nalagati.

*

TOMAŽ: Janja? Janja? ... Janja?

JANJA: Ja?

TOMAŽ: Tuki neki vre.

JANJA: Kaj?

TOMAŽ: Neki vre!

JANJA: U, šit, dej ugasn, pliz.

*

MILA: In sm prov razmišlala, to bo zdej mal navezava na lase, mal pa tud ne, z vsemi stvarmi je mal tko.

Jst sm ful hotla enih stvari nekak, ne vem, zdej sm pa mogoče mal dojela, da ne bo lih velik od tega. Mislm, pogledam okol sebe, to je zdej to pač. Jst sm zdej mama. Mal je tko pač pršlo, evo, mal sm zej to tud pač zajahala, ta val, zdej, a ne, če mava eno, pa dejva še mal stisnt, a ne, ne, sej je lepo, ne, je res, super je Hana, pa zdej, k bo ... ampak ja, to je zdej pač drgač. Al kaj. Mislm, je drugač. Ni sam slabš. Mislm, je lih tok ful slabš, da ma ful plusov. Ne, ne mislm tko, sploh. Sam pač, no, to je zdej to. Neke brezskrbnosti zdej ne bo več, no, to je sam ta del, k ga morš kr mal prebavt. Men je to blo ful težko, jst ful skrbim skos, to sm tud zdej u bistvu bl dojela o seb, flegmatična pač nism, no. In ja. Grega je zdej tut ... nekak to, no ... pač ne bo več teh nekih norosti, no, al pa tega filinga vsaj, da ful še neki bo enih stvari ... to se mi je mal zazdel, da sm zdej ugotovila, čez te tesnobe, k sm jih mela, da sm kt ena najstnica, pizda. V glavi to, mislm. Da se mi zdi ta odgovornost ko neka božja kazen, pizda. Pa ni, no. Ni u bistvu. Sej je kul, k nis več mulc, a ne. To s frizuro sm zdej na primer poštekala ... pa ... lohk mam ta lepe čevlje za v gmajno, če pač tko nanese, da se nism mela časa za preobut, lohk mam psa in tut na postli lohk spi, če mu paše, in na kavču in kjer hoče ... ne rabm najprej starga kruha pojest, da lohk začnem ta svežga ... lohk zložim v pomivalni stroj tko, kt jst hočem, tut če ni najbolj optimalno, pa tut ponev, k ni za v stroj, dam lohk v stroj, če se mi je pač ne da drgnt in ... lohk grem z žličko, k sm jo že obliznla, spet v marmelado notr, če hočm ... tko no ... so stvari ... Midva z Gregatom sva pa tut pač ... mislm, sej če pa tko pogledaš, sej je pa vsem težko, a ni ... z vsakim bi pršla do te točke, k pač ... a ne, da? Sam sprostit se moram mal, no, to se mi zdi, to se mi ful zdi.

*

MILA: Ej, a si ti dobila pol izvide?

JANJA: Ammm, ja, sm ja, že prejšn teden.

MILA: Aja, in? Nč ne poveš.

JANJA: Ej, amm, vse okej, sam cista. Očitno.

MILA: Super. A ne?

JANJA: Ja ... super.

MILA: Kaj?

JANJA: Ja, ne, nč, super, ja.

MILA: Kaj, a te vseen skrbi?

JANJA: Nee! Ne ...

MILA: Kaj? No?

JANJA: Ma dej, sej je vseen. Če ni nč, ni nč.

MILA: Ja, sam sej to tko je pač, sej jst mam tud kle na vratu že sto let, pa sm tud paniko nardila parkrat, ampak ja, pol ni pa nč.

JANJA: Pa sej jst ne delam panike, no.

MILA: Dobr no ... ti ne ... ampak tko, kšna bi jo pa lohk ... pa ne bi blo to pač nč tacga.

JANJA: Sam moja je pa res tko ... res je tko, pač bula. A ni?

MILA: Mislm, ne vem, jst se zdej ne spomnem čist več – sam, a ni tko, k ta moja nekak?

JANJA: Ja ... hm ...

MILA: Ne, tuki bol, a čutš?

JANJA: Ja ... u! Pa te to nč ne boli?

MILA: Ne.

JANJA: Tud to?

MILA: Ne. Mislm, tko, če ful prtisneš, čutim grlo sam, ne pa pač bule.

JANJA: Sam lej, pr men, a veš, čaki ... lej, k men je sam to čudn, k je tko bl kle prot pazduhi, a ne? Mislm, ne vem ...

MILA: Ja, tko je mal, kt da bi blo, mhm, pač ja, kt eno tako tkivo.

JANJA: Ja, sej!

MILA: Ampak lej, če so pogledal, pa če ni, ni, mislm, to bi pokazal.

JANJA: Ja no, sej. Sej me ne skrbi ... Sam k Lari, a veš, Lari?

MILA: Ja, Lari, vem.

JANJA: No, njej je šele tm ene tretjič pokazal, tko da ni čist nujno, da se to takoj vid.

MILA: Ja, pa sej ti si tud že velikrat šla.

JANJA: Ja, sej zato.

MILA: Pač spremlaš ... ampak lej, zdele je očitno vse kul.

JANJA: Je, sej.

MILA: Ne, sej vem, sej jst se tud skos neki tipam ... zmeri neka bula, pa če ni bula, je pa znamenje al pa slepič al pa kaj jst vem, skos neki skrbim.

JANJA: Pa ne, sej mene nč ne skrbi.

MILA: Ne, tebe ne. Sam tko ... kje si pa modrc kupila?

JANJA: Dober, a ne?

MILA: Ja ful.

JANJA: A boš probala?

MILA: Ja, sej ga ne spravm gor, ni šans ...

JANJA: V Nami sm ga, jst sam še tam, res, une gospe te sam pogledajo, pa takoj vejo. K men grejo ful tko narazen in res mi je težko najt dobr.

MILA: Ja, vem, ej, ne govor ... ne vem, jst pa sam še tm, k je za ta resne gospe kej najdm ... pol so pa to sicer neke čipke pa to, k si drgač nikol ne bi izbrala, sam prov rabm, da je tole širok, da me podpre tuki.

JANJA: Ja, ti rabš fajn oporo, mislm, blagor teb.

MILA: Joj, vse bi dala za male joške, ej, zmeri sm ti bla fovš.

JANJA: Ja, jst pa teb.

*

GREGA: Že cel dan razmišlam ... včeri sm sreču enga kolega, iz srednje še ga poznam, paralelka moja u bistvu, pa tko, tak smešn model je bil, dost, u bistvu sploh ne vem, če vem kej o njem, razen da se mu je pleša že ful zgodi začela delat pa je pol skos nosu neke kape pa to, no u glavnem, srečam ga sm pa tja, zdej je reševalc, uniforma pa vse, je tamali lučke pokazu pa sireno, čist je bla vanga takoj, no u glavnem, hotu sm rečt, da mi je povedu, da so mel par dni nazaj en primer, na Šmartinki je vozu en človk 120 na uro, ja, dejansko, in se je zaletu v avto, poln nekih mulcov, k so zavijal levo, pravilno pač vse, sam pač niso lih precentl, al pa niso mogli niti precent, kok hitr se u bistvu ta avto prbližuje. In uzadi jih je sedel ... štiri, pač, štirje so sedel uzadi, in en sedemnajstletni fant se je v tem trenutku pač trka s telesom postavu pred svojo punco, k je sedela zraven njega. Zaščitu jo je u bistvu, pač jo je, in je tud preživela zato. Ona pa voznik pa še en fant, k je sedel za voznikom, bo tud pač zlo verjetn preživel. Rešu ji je lajf in umrl. Sedemnajstletnik. In to mi je tko ostal, ne vem, skos zdej to razmišlam. Tud s tem kolegom sva se pol ful pogovarjala, u bistvu ga je dost pretresl to, se mi zdi, pa oni verjetn res vidjo svašta, če so prvi tam, prov sva mela debato, no, dokler ni valda tamala pol mela dost pa je hotla po svoje, ne zdrži še ona neki to, valda. Ampak ja, no, to, a bi jst v tem trenutku skoču pred nekoga? Ne veš, ne. Ne morš vedt u bistvu. Ker to je instinkt, to je res stotinka sekunde ... in ne skoč vsak tko. Ne da je to kej narobe, mislm, to so te stvari, tuki ni razmišljanja, a ne, to je sam ...

sam pač skočiš. In eni skočjo. Eni skočjo pred čiste neznance tud, eni pa pač tud pred svoje ljudi ne ... in ti ne veš čist, kje si, dokler pač ... to me je dons spet ... ne vem ...

*

MILA: Vem, Grega, sej ne pravm, da si skos, sam pač, ne vem, sam pač umakn se, če maš kej tacga pač ...

GREGA: Pač a ti veš, kok je folk na telefonih?

MILA: Ja, pa kaj ma to veze?

GREGA: Ja, pa sej nč ne delam!

MILA: Štekam, Grega, sam nimaš kej klikat, če je Hana zravn. Kaj ti je treba mmc kliknt, če je ona pač nekje blizu?

GREGA: Ja, pa sej ne!

MILA: Ja pa ja, skos to delaš, k te vidm, sam da si eno minutko mal frej, takoj že neki klikaš al fejsbuk al novice al pičkematrne!

GREGA: Ja, če lih gre mogoče kej do tebe, pol pa kej kliknem, ampak sploh ne skrolam pa nč!

MILA: Ja, pa sej to ti govorim, ona gre, ti takoj klikaš, pol pa ona pride tut hitr nazaj, a ne? In skos pol hoče ta telefon ... pa ne sploh to, no, zakaj sploh, to je nek tik brezvezn, a lohk pač sam daš nekam stran telefon, ko smo doma, če ga kej rabš, se pa pač umaknš pa pogledaš, kar hočeš.

GREGA: Pizda, težiš mi, kt da ne vem kaj ... A lohk mal filinga, pizda, a veš ti, kaj folk vse dela, k so otroci, jst sm tuki, stari, kuham, zlagam kocke, nauču sm se vse živali narisat, pizda, a lohk mi ne visiš skos, a lohk mal perspektive, stari, a je treba res čist za vsako stvar zatežit, pizda?!

*

MILA: Mela sva en kreš, ene par let nazaj, k sm se jst neki fiksirala, da bi šla rada v toplice za en vikend, pa ne da je zdej to ful neki moja želja, nism mogoče niti tok ta tip, ne vem, savne pa to, nism lih ta, sam ne vem, prov dobila sm to sliko v glavo, midva v tistih belih plaščih, k hodva po hotelskem hodniku v teh copatkah, mal masažica, mal bazenček, pol pa že kej pojest, samopostrežni bufet, pomarančni sokec zjutri pr zajtrku, ne vem, mal brat, sončku se nastavt, tko, ta izica, k se lohk mal delaš, vsaj v svoji glavi, da je to tvoj lajfstajl, da pač tko žviš po teh hotelih, da ti je to vse navadn, da ti en kuha, en pospravlja, da greš še mal v bazen pred spanjem pa to. No, in midva, da bova šla, neki sva se še clo sfajtala takrat, no, jst sm ven padla, da on nč ne sam od sebe, da skos sam čaka, da se jst spomnem, kaj bi, kako bi, kdaj bi ... od njega pa nč, kt da sva že prot konc lajfa, uno. No, in takrat je blo prov tko, da bo on to prevzel, da nama bo zrihtu ta vikend in da bo to neki tko kt darilo, ker sva se dejansko ful lepo pogovorila in se mi je zazdel, da je pošteku, da men to pač ni kul, kar mava, mislm med nama, da hočm, da se bl trudva, da mava več od tega odnosa, no, ne vem. In on se res ful vrže not, vse prečeše te bukinge in vse ... ful zadovoln, kako nama je dobr neki najdu, prov noro ugodno in to, in jst se ful veselim in valda sm izsilila, da mi je pokazu – ker kaj? Itak ni blo zares prese-nečenje, ker sm jst vse to sploh sprovedla, no, in še hvalabogu, da mi je, ker je bil on čist ponosen, da je najdu super ugodno varianto namest teh predragih hotelov, in pol mi pokaže, da je rezerviru air b'n'b: *“Sam 15 minut stran od teh term pač, ker – a veš? – pol sam lepo vzameš celodnevno karto, napokaš vse v potovalko, na poti do bazenov je še clo merkator, si kupiš zajtrk pa kej za malco, ker čez dan itak nis neki lačn, zvečer si pa skuhaš pač doma al pa mejbi greš tut na pico, si pač mal prvoščiš, a ne.”* In on to men ful s ponosom razlaga, kt da je odkril pizda alternativo bencinu. In sm znorela, valda, ampak on faking ni šteku, zakaj men to ni to. In s tem filingom sva šla iz tega pogovora, kt da jst kompliciram. To sm si ful zapomnla, ta filing. A ti mene sploh vidš? A je to kompliciranje, če hočem enkrat v lajfu pridt v kopalnem plaščku od sobe do bazena? Za en vikend, stari. A lohk? A lohk hočem mal več kdaj, pizda?!

*

LANA: Ej, mami, kaj bi si ti tko misnla, če bi jst mal pavzirala faks za kako leto pa spakirala ruzak pa šla mal tko ... videt stvari ...

JANJA: A lahko tole mal držiš, pliz?

LANA: ... tko, zase, a veš, tko k skos poslušáš mal, kako kej je kje pa kam ns pele to vse ... a veš ... tko razmišlam, kdaj bom pa vidla to, če ne tko ... zdej?

JANJA: Čaki, dej ne, pliz, kle gor sedet. Amm ... a to me tko sprašuješ, hipotetično?

LANA: Ja, tko, ja pa ne, mislm, čist tko ... a veš, k se skos sprašujem ...

JANJA: Dej, kle se dej raj, to je vse že spucan.

LANA: A si ti prebrala tist člank, k sm ti ga poslala?

JANJA: Ker, a o žilcah?

LANA: Ne, ta k ti skos govorim, o prihodnosti pa ...

JANJA: Joj, Lana, jst zdele, res, še za službo mi ne rata nč narest ...

LANA: K če tko pogledaš, sej faks počaka ... mislm, sej kaj pa je faks, sej to tut spada zrav n kak.

JANJA: Pa o čem se midve zdej pogovarjava? Da bi pustila faks?

LANA: Ne, da bi šla potovat mal.

JANJA: In pustila faks.

LANA: Ne, mami, sam ...

JANJA: Zakaj bi mi še to zdej naložila?

LANA: Pa kaj teb naložila, sej to ni o teb?

JANJA: Jst ne morm, jst ... jst ne vem ... lej, oči pride čez pol ure, dejta se vidva, jst ... jst ne vem ...

*

BLAŽ: A ni to smešn?

MILA: Kaj?

BLAŽ: Da nam mami ni pustila niti vode pit na tem kavču, zdej ga bomo
mogl pa na pol prerezat, da ga bomo sploh lohkn čez okno vn.

MILA: Je, ja.

MILA: Sam a ni tut mal dobr to, ta filing, no, da gre naprej ...

BLAŽ: A pa se ti zdi, da gre?

MILA: Joj, spet ti s temi dvoumnimi. Valda, da gre, no, fak, res, jst grem
kitat mal.

*

BLAŽ: Zanč sm šou s psom na sprehod, kle na Barje hodva midva, ni folka
pa tko, bliz je, pa mal širine je, to mi je kr kul. Mam pa enga tko kr
zmešanga psa, no, zdej je že kr kul, ampak k sm ga vzel, u bistvu sva
ga vzela, no, s punco, bivšo, takrt pač, k sva še bla, no, blo je vmes
že svašta, u glavnem je bil pa kr adijo pamet, pa še zdej no ... ni lih
ta pes za na tržnico it z njim al pa u dom za ostarele, no, ampak je
pa že socializiran nekak. No, ja, nekak pač. No, in Bojan, Bojan mu
je ime, je že mel ime, k sm ga vzel, k sva ga vzela pač, drgač pa do-
ber ime, a ne, mu kar paše, res je en tak Bojan, al pa mogoče David
bi lohkn tud bil, tko en bl teh resnih psov, ta, k je že od zmeri stric,
vrjetn tud, k je bil še mladiček, če bi ga vidu, bi že zgledu mal str,
ta no, te sorte pač. Sej pol k ga spoznaš, je tak, no, je luškan fejest,
tak razigranček, sam na videz je pa pač tko, no, gospod pač. No, in
Bojan, u glavnem, ma zdej nekje že pet let in ni več tok ta bluzer, al
pa ja ... No, ni več tok zdvijan in se me kr drži nekak, razen seveda
na ta posebn dan, a ne, no, ko midva hodva pač in tko u bistvu sploh
ne tok ful pred nama, kakih dvesto al pa tristo metrov pred nama,
mah, kaj jst vem te številke, tko pač res ne daleč, pač stoji srnjak. In
naju gleda, nč ne steče al pa kej, nč se ne premakne, gleda z unimi
štrkljčki al kako se to sploh reče, niso še rogovi, ampak tko pač tist,
no. Jst hitr Bojana primem, ga prpnem, Bojan je mal blesav, ga še

kr ne vid, jst rečem: dober dan gospod srnjak, evo izvoli, lohk greš, ne bova te motla ... on pa kr stoji tm. Jst še kej rečem, a ne, da bi ga splašil al tko, itak u tistem ga tud Bojan zagleda in se mu zdej meša na vrvici, cvil pa praska pa ne vem kaj, on rd drgač mal pošprinta za kako živalco, u glavnem, ta gospod srnjak pa lepo lagano počasi mal po mal gre po polju, pa še tko ni čist ziher, če bi sploh mogu it, tko kt da se mu mal krivica dogaja, prov na živce sva mu šla. Pred nami pa uno, res, celo polje, ta širina, k je na Barju, u glavnem se ma kr za sprehodt no do enih tm dreves. Ja, no, in počas pa le zGINE nekak, tko, zlo počas, Bojan je tud že obupu, in hodva midva naprej v drugo smer, mam ga tko še mal na vrvici, vsaj tko pač, dokler se mi ne zdi, da to smo pa zdej res že pozabil, in pol itak še neki skačeva čez en ta graben, v največjem blatu, itak, prva napaka, no in pol še Bojan hoče eno vejo neki tm vn prvlečt, pa rečem, dobr, ne me zdej vlečt še v te alge, in evo, na, ga spustim. No, in tuki Bojan seveda izvede klasičn pasji manever, ko se še kako minuto pa pol dela, da je res čist pozabu na vse, kar je blo pred to vejo in tem blatom, in da te tko res res prepriča, da res res *res* ni panike in da res *res* ne rabiš skrbet in da mu lohk res *res* mirno pustiš, da se oddalji od tebe na neko neulovljivo razdaljo, preden pač spizdi pol za tistim srnjakom. Kar je seveda tud točno tko izvedu. Ja no, pač, ne prvič ne zadnjič, in ja ... nč. Šiba on čez polje in jst pač počasi nazaj, itak je to najna smer za nazaj prot avtu. Jezn sm nase, valda, vem pa tud, da ne bo dolg, ni ta ps, da res ful neki zasleduje, mal steče, pa je hit nazaj in ja, res, evo počas ga že vidm, da že mal bliži men išče sled, uno bezlja gor pa dol po travniku in se dela pomembnga, itak ne ve, kaj dela, Mojca je skos rekla, da lovi duhove, in ja, res ni v resnici nek lovc, enkrat je miško izkopu, pa je bil tok presenečen, da jo je takoj spustu iz gobca, da je še una bla vsa šokirana, pa sta se mal gledala, pol je pa sam šibnla tja v eno lukno vsa zmedena, un je pa cvilu še bl zmeden od nje. U glavnem, vidm jst Bojana, da se tm neki folira, jst hodm prot njemu, zadi za sabo pa že slišm en traktor. Pa sm že vedu, da bo to zdej ena debata, mal sm se mu umaknu, da gre kao mim, in k sva vštric, on ustav pa mi tko kao prjazn reče, da to pa ni fajn, da mi ps tkole laufa spuščen, da mi ga bo kak lovc ustrelu, da jih je kle vse polno, kao. Jst sm na ta stavk čist živčen, to skos slišiš od folka, da ti ga lovc lohk kr ustrelji, če ga maš tkole spuščenga, ampak zdej pač ni več tko, in mu seveda to tud povem, da tega pač ne more, da se pa strinjam, da ni fajn, da ps tko neki po svoje

laufa, sploh za srnami pa to, moja napaka absolutno, in da ga bom prvezu, k pride. In v tistem Bojan tud res pride, jst ga prvežem, mal sm ga pokregu kao zarad tega traktorista bl, ker to sm prebral in u bistvu se res to tud strinjam, da nima nekak smisla psa zdej neki za nazaj kregat, njemu se je že svašta zgodil vmes, pol pa končno pride, pol ga pa ti kregaš u bistvu, da je pršou, ne pa da je zbežal, in ja, no, nekak nima smisla ... No, pol pa tud kmet počas pride do bistva, tko kt bom tut jst zdele počas, a ne, ja, no in reče, kar se je men že u bistvu skos zdel, da ma u bistvu en drug point, in sicer reče, da kmetom ni kul, da psi kao pač serjejo po poljih, ker pol to travo pač kmetje dajejo kravam za jest in da neke bakterije al paraziti iz tega dreka lohk pol sprožijo pri kravi splav in da majo oni pol škodo, ker tok časa skrbiš za kravo, brejo kravo, pol pa nč od tega ... Jst sm bil u bistvu kr šokiran, tega pač nism vedu ... Kar sm pol razmišlu, je pa tud zanimiv, da se sekiram zdej za splave tam nekih teličkov, ki se bodo itak rodil sam zato, da jih taisti kmet takoj ubije in proda za meso, kar je tud sam priznal, ampak kakorkol, si mislm, da je to pač njegov job in da se je mal nespoštljivo zdej nespoštljivo obnašat. In se razvije kar u izi neka debatica o drekih in o gensko spremenjeni hrani in, ne vem, o truplih, k kar ne zgnijejo, in koga vse je že vleku s traktorjem iz grabna in o artritisu njegove žene in da nej povem to o drekih še prjatlom in zakaj ne pelem psa tja v Župančičevo jamo v tist pasji park, da se tam zlaufa. Pa mu povem, da je pač tist res premajhen park, da psi, al pa vsaj moj, ne vem, kako so ostali, rabjo mal več placa za se zlaufat, pa tud da se lohk umakne, če mu ker ps ni preveč všeč, ful rata živčen, če nima tega placa, da gre lohk stran, in da tist sploh ni noben pasji park, ampak sam en tak peskovnik. Ker tud je. No in ... kaj sm jst u bistvu hotu povedat? Vpraša me kmet, kako je že to s psi, a se ps bl razume s psom al s psico, ve, da neki ne gre, ni pa zih, kaj od tega. Ampak ja, jst rečem, kar pač mislm, da u bistvu ni nujno, da se ne razume s kom, da pač moj pa ja ... se s fanti ne razume najbolj ponavad, mislm, ja, ne vem, pač s psičkami se bl ujame. In reče on super, no, pol peder ni, vsaj to.

In v tistem Bojan začne lajat nanga, tko, iz nč, prej je čist tak skuliran sedel zraven mene, pol pa prov uno, zobje pa to, uno prov začutu me je, da mi je zavrela kri, in je sam povedu uno, sam povedu je modelu, pa kva je s tabo stari, res, prov uno, koji kurac si ti, pa kaj se mi to gremo?!

Kr gledu sm ga. Jst pa nism nč reku. To mi je blo pol tko ... pizda, še Bojan ga je v kurac poslal.

*

TOMAŽ: Pa tut sm opazu, da ne prenesem več radia v avtu. Nobenga, de-jansko. Ne muske, ne govorjenja, ne poročil, ne učenja angleščine, ne zvočne knjige, nč. Že tko ti skos neki nabija v uho, kamorkol prideš, v vsakem lokalu, trgovini, doma itak zmeri neki, v službi, ne vem, pol pa da bi še v avtu poslušu. Ne. Jst to sam vse ugasnem pa pelem. Sam pelem. V tišini. In dostkrat mi je žal, da sm že pršou pač kamorkol že, jst bi se še kr pelu. Zakaj bi se sploh še kej ustavlu? Sam tišinca pa pejmo. A ni tko mal?

*

BLAŽ: Uau, lej k sm najdu svoj plakat iz osnovne! Lej, k smo to še vse neki fotokopiral iz knjižnce pa gor lepl pa to.

MILA: Ja, ti si!

BLAŽ: Kaj?

MILA: Ja, lih ti si lepu?!

BLAŽ: Kaj? Sej sm!

JANJA: Ne, nisi!

BLAŽ: Kaj nism?

MILA: Ja, nisi!

JANJA: Jst sm ti.

BLAŽ: Kaj?

MILA: Pa jst tut sm ti unga divjega petelina al kaj si že mel, sej res pa si kazu une diase, k jih je fotr na bolšjaku enkrat dubu zraven ne vem česa, pa si ti pol razlagu, da je on lovc pa da slika divje živali pa da

mamo doma medvede al medveda al kaj ... pa so me vsi sprašval pol, če je res, in sm še jst morala celo osnovno pol še lagat, da je fotr lovc.

Grega se smeji.

GREGA: Kaj?

JANJA: Ja, res, k je od njune sošolke mami klicala, da si ne upa ta sošolka k nam na praznovanje, ker se boji medveda.

Grega se smeji.

BLAŽ: Ne, ne, tist je blo neki drucga, k me je stokala povsod, pa sm si zmislju, da ne bi pršla, no.

MILA: Ja jst se tut spomnem, Lara Tomšič.

BLAŽ: Ne res, k me je prov zasledovala, pa si neki zapisovala pa neke simbole mi je risala v zvezke pa ne vem ...

MILA: Pa dej, kaj zdej govoriš, če se pa obe spomneva!

BLAŽ: Ma dej, skos vidve boljš vesta!

MILA: Pa dej, kaj to zdej neki govoriš?

BLAŽ: Ja, kaj?

MILA: Ti si se zmer zmuznu iz teh stvari!

JANJA: Ja, midve sva ti mogle pa vse pomagat, ti si pa Beverly Hills gledu.

BLAŽ: A dej, fak, kok se lažeš!

Grega se smeji.

MILA: Pa če je res!

BLAŽ: A dej, če se prov spomnm, kako sm to nesu tm zravn merkatorja, da mi je še barvno sprintu, pol pa nism mel dost dnarja, k me je

mal presenetl, da je to tok drago, pa sm moral mami klicat, da je pršla plačat praktično v pižami in je čist znorela, kok je drago, in še ona ni mela dost in pol ji je mogu un Stane od zgori posodt, k je lih pršu iz trgovine, in ji je blo čist nerodn, pol mi pa še ni pustila rezat tega neki, k je škoda zdej, k smo tok plačal, in pol sm jo komi prepriču, da res rabm za plakat.

MILA: Pa dej, no, dobr je, no, sej je vseen!

BLAŽ: Ja, ne, ni vseen, pizda!

MILA: Aja, a pol pa, da ni vseen?

JANJA: Pa dobr, no, vseen je, no, sej se sam pogovarjamo, no!

BLAŽ: Ja, ne, se ne, jst sm se hotu neki resno pogovarjat, pa sta vidve zamorile, tko k zmeri.

MILA: Kaj si se pa hotu resno pogovarjat, a nis ti kao flegma?

BLAŽ: Ja ne da se mi zdej več!

JANJA: Kaj, resno si se hotu pogovarjat o plakatih?

BLAŽ: Ja. Mislm ne. Neki drucga sm hotu povedat pač.

GREGA: No, men se zdi, da je zlo lep plakat.

BLAŽ: Ma dej, jebi se ti tud.

GREGA: Ja kaj sm pa jst zdej naredu?

*

TOMAŽ: Kako je?

LANA: Pa evo, u redu.

TOMAŽ: Kje pa so vsi?

LANA: Mami se prepira s šefom od stanovanja, Grega pa Hana sta na igrišču, Mila je šla v tamalo sobo mal počit, za Blaža pa ne vem, kje je.

TOMAŽ: Kaj pa to pakiraš?

LANA: Pa tko, mal sm si nabrala, zdej k mam mir ... Tole srajčko, k me nanjo spominja, pa ena pisemca sm najdla, k sva si pisali en čs, k je rešvala moje predpubertetniške lubezni, ful sm se nasmejala, vse je shranla, a se spomneš iz vrtca k ...

Tomažu zvoni telefon.

TOMAŽ: Joj, sori, tamala, sam mal. Ja, prosim? O, ja, vi ste ... Seveda, lejte, jst se vam res opravičujem, dež je bil, vse je meglen, pa ta parkirišče znam praktično na pamet in res ne vem, kaj mi je blo, jst nism čist nč pogledu. Men je zlo žou, sm kr fejst podrajsu, vem ... Lejte ... Ja, vem, da je fejst, sm vidu, sm dobr vidu. Sej zato ... Ja, vem ja, je počen, ja, sm pogledu, sej zato sm pa ... Ja ... Bo, sigurno bo kr neki, sej zato sm pa ... Ne, ne, sam spredi je ... Lejte gospod, ne rabte nč skrbet, sej zato sm pa ... Sigurno je vse u redu, sam spredej sm, sej se vid ... Vem, fejst se vid, ornk sm podrajsu, sej sm reku ... Sej zato ... Ne more nč bit uspodej, je, kar je ... Vem, da je fejst, ja ... Sej zato sm vam pa številko pustu ... Razumem ... Vem, zlo je zoprn ... Gospod, sej zato sm pa številko pustu, jst bom to vse plaču ... Razumem, da niste na to računu, to so te stvari ... Kam pobegnu? Nč ne bom zginu, gospod, sej zato sm vam pa številko pustu, zakaj bi se vam pa zdej izogibu? ... Ja, vem, da bo ornk račun, zato sm pa številko pustu ... ja, če bi se hotu izognt, je prov gotov ne bi. Razumem, razumem ... vse bom prevzel ... vi ... ja, razumem ... vi pejte k majstru, pa mi sporočte, kaj sta ugotovila pa kok sm dolžan. Sigurno se bom javu, gospod, sej sm vam številko pustu ... Tomaž Slavko Mahle, Na jami 3. Tko, ja ... A vi ste pa šestka, ja, vem, ja, šestka je pa tkole čez parkirišče ... no, pol sva soseda, ja, normalno ... Ja, lahko vam slikam še dokument, če se boste bolj počutu, sam ... vem, ja ... vseh sort ljudi je, ja, vem ... u glavnem. A velja pol? Sva zmenjena. Ja, točno, pošlem. Velja, se vam opravičujem še enkrat ...

Eh ... odložu.

Tomaž išče po žepih denarnico, da bi slikal osebno izkaznico.

LANA: A ti to resno?

TOMAŽ: Ja, nism pogledu. Mislm, sej ne vem, a so to leta al ...

LANA: Ja, pa ne to. Bil si kul model, pustu si mu številko, kar res ni tko samoumevno, model ti pa teži, kt da si en kriminalc.

TOMAŽ: Ja, sej veš, kako so ljudje s temi avti ... skrbi te, da te ne bo kdo nategnu ... kaj pa on ve o men?

LANA: Oči! Pustu si številko. Upraviču si se v štartu. V dveh stavkih bi končou ta pogovor, če bi te pustu model do besede. Se opravičujem, bom plaču. Stari! Pa kok je še takih ljudi?

TOMAŽ: Ma ne, to se kr dela ...

LANA: Ne, se ne. Razn, če te kdo res vid.

TOMAŽ: Joj, k bi se vsaj v unga fiata zraven, ej, k zaklet, v najbolj zrihtan avto. Sm prov vedu, da bo kompliciran.

LANA: Oči? A me ti poslušáš?

TOMAŽ: Ja.

LANA: Kreten je bil do tebe.

TOMAŽ: Eh, prizadel ga je.

LANA: Ne, oči, kreten je bil.

TOMAŽ: A mislš?

LANA: Ja!

TOMAŽ: Pa je bil res mal jokica, a ne?

Tomaž in Lana se smejita. Tomaž pošlje sliko osebne izkaznice in pospravi telefon. Razgleduje se po dnevni sobi.

TOMAŽ: Ja, kva čva zdej?

LANA: Uuuuu, ne! Tega se pa rajš ne dotikat, to je vse neki za neki.

Tomaž ne ve, kaj bi.

TOMAŽ: Ej, kaj pa če greva midva v kino?

LANA: V kino?

TOMAŽ: Ja. Pejva v kino, tko kt včasih!

LANA: Sam, a si zih, tm je kr težko za parkirat?

Tomaž in Lana se smejeta.

TOMAŽ: Aja, sam ne, fak! Mami dela dons palačinke.

LANA: Sej loh, gre pa z nama.

TOMAŽ: Ja ... sej veš, kako je to ...

LANA: Ja ...

TOMAŽ: Loh, greva pa jut!

LANA: Jutr mam jst predavanja do devetih.

TOMAŽ: Al pa v petek?

LANA: Ne, v petek ne morm. Lej, sej bova ...

TOMAŽ: Ma ja, sej se bova našla, sej to je tko.

*

GREGA: Enkrat, po mojem smo bli tam drug al pa tretji že mogoče, ne, ne, drugi letnik sredne, smo pahal z ekipo pač to našo stalno, k smo bli pač, in kr naenkrat uletita dva krimiča, u bistvu sta že vs čas tam zraven sedela, mi sam pač nismo dojel, da sta krimiča, mulci pač,

itak smo bli vsak dan tam, nč se nismo neki pazl, mislm, noben se ni, tam so vsi pahal, no, ampak ta dan je pač tko blo, in naenkrat uletita ta dva, pokažeta bedže, al kako je že blo, en je sam zgrabu Hrena, k je rolu lih, moja gandža je bla drgač to, to se spomnem, jst sm bil dost ta, no, k sm skos forsiru, da gremo na džoint, men je skos sedl, ne vem, enim ne tok, jst bi pa že zjutri začel pohat, k smo bli v srednji, pa skos sm si soliče med odmori rolu, tud če drugi niso hotl, ne vem, rd sm pohu pač. Rd sm bil počen, še zdej u bistvu, to je najboljši filing u lajfu, a ni? Sam tko v družbi mi pa nikol niso pustil zvijati, k sm predebele delu, vedno so se prtožval pol. No u glavnem, ne vem, jst sam vem, da k sm te bedže zagledu, da sm sam skliznu, sam šprint, nobenga nism pogledu, sam špura, pa Rado vem, da je šu za mano. In sva tekla čist predolg, zarad adrenalina po mojem, itak naju noben ni lovil, nisva pa čist vedla, kaj je z ostalimi. Men je blo mal žal gandže, to se spomnem, pa mal sm bil itak že pozn, tko da me je že tko skrbel, kaj bo mtka, ona je medicinska sestra, v kliničnem je delala, nočne dostkrat, in je mela rada, da smo res po šoli doma, da smo se še kej tko zmenil oziroma da nas je lahko vse izprašala, ona je ful taka, no, vsiljiva, kurc, še zdej je taka, tok sprašuje, tok hoče bit zraven nekak, da ji že sam zarad tega nč ne poveš, pač tu mač, nobenga prostora tko ti ne da, no. U glavnem, fak, čist sm narobe to zgodbo spet štartu. U glavnem jst sm spizdu, jst pa Rado, no, sva spizdila, Beno pa na primer ni spizdu, ne. On je ostal s Hrenom. In to me je čist ... jst, recimo, nism niti pomislu na to, da lahko ne spizdim. Da je to sploh možnost. To se ful spomnem. Pa niti ne vem, česa sm se tok ustrašu, k u bistvu sm mel najbolj izico doma, men bi najmanj sral doma, itak je že šel brat moj čez to, po mojem so itak vedl, da jst tut poham, nč kej tacga ne bi zdej spet blo.

Spomnem se, da sm gledu Benota, k je razlagu, kere batine je dubu pol od fotra, kok se je neki usral pa se zapru nekam al kaj je že blo, ampak način, kako je to govoru, se mi je zdel pa res tko fak, ti se u bistvu ničesar ne bojiš.

On je mel prov neko to ... ne vem, a je to načelnost, to neko pripadnost, to neki ne vem, to neki pač, jst to nimam, pizda. Jst sm zmeri bil mal pizda, se mi zdi. To me mal tko preganja.

*

JANJA: Lana?

MILA: Ne, midva sva.

JANJA: Aja ... ej lej, tam na mizi, kaj sm ti prštimala. No, al pa Blažu, kukr se bosta zmenila.

MILA: Kje na mizi?

JANJA: A ni tam na mizi?

MILA: Oooo, šola v naravi!

GREGA: Kaj mi to daješ?

MILA: Ja, poglej, kašna sm bla.

GREGA: Pa sej sm te že vidu mejhno.

MILA: O džizs, no.

Janja kriči iz sosednjega prostora.

JANJA: A si ti prnesla vrečke slučajno?

MILA: Ja, sm ja.

GREGA: A ta si ti?

MILA: Omajgad, ne, fuj! To je Sara Malič, k je vsem rekla, da mam še ple- ničke, in ni noben hotu zraven mene sedet na busu pol.

GREGA: Fak, kera prasica ...

MILA: A ne?

JANJA: Kje pa jih maš?

MILA: A niso tm zravn ... čaki, kje je tista ta rdeča vreča?

GREGA: Ja, pa sej je tm zravn.

MILA: Lej, to sm jst.

GREGA: Ma ja, sej bi vedu ... Kje je pa Blaž?

MILA: Blaža pa ni blo tuki, se mi zdi ... ja, ni ga. Njega so neki iskat pršli, k ni hotu kakat neki.

GREGA: Fak.

JANJA: Najdla!

MILA: Ja, on je na teh šolah v naravi tud po en teden zadržvou. Tko kt ma zdej od Lucije tamala. Karin. A veš kera?

GREGA: Ja, k majo vižlo.

MILA: Ja, oni majo tut zdej celo jebo s tem kakanjem ...

GREGA: Fak.

JANJA: Najdla sm!

MILA: Kle so ga mogl prov pridt iskat v Dolenjske, k ga je tok trebuh boled, mami se je že prpravlala na tumor, cel je bil tak. Pol je pa zdravnik poštek, da sam ni kaku cel teden.

GREGA: Fak!

JANJA: Najdla sm!

MILA: Ja no, sm te slišala! Ja, klistir pa vse ...

GREGA: Fak. Slabo.

Pride Blaž.

BLAŽ: Oj.

GREGA: Oj.

BLAŽ: A je Džeri tut?

GREGA: Ne.

BLAŽ: Pol lohk spustim Bojana?

GREGA: Komot.

MILA: Lih se pogovarjamo o šoli v naravi v Dolenjskih. Kako ti nis kaku cel teden, da so te moral pridt iskat.

BLAŽ: Avč.

Janja spet zakriči iz sosednjega prostora.

JANJA: A je to Blaž?

BLAŽ: Ja!

MILA: Pol so bli pa vsi tok iz sebe zarad tega tumor sleš klistirja, da so name recimo pozabil in me noben ni pršou iskat pol, k smo mel prihod pred šolo.

GREGA: Kaj?

MILA: Ja. In me je dejansko mogla pelat dam tovarišica Olga. Dejansko.

JANJA: Blaž, a boš ti pol vzel te krožnike?

BLAŽ: Ja, sej sm reku, da bom, sam dons ne morm.

JANJA: Kaj?

BLAŽ: Ja bom, sam ne dons!

MILA: In še ona ni mela izpita al avta al kaj, ker se spomnem, da sva same sedele pred prazno šolo eno uro in pol, ker je bla pač nedelja in je bla šola zaprta in sva na konc praktično vdrle k našmu hišniku, k je žvel čez cesto, in pol je od njega klicala svojga moža, da naju pride iskat, ker jst nism znala številke od doma. In še pol nism čist znala jih vodit do doma, ker sm poznala sam pešpot, ker nism nikol šla z avtom do šole, in smo pol kr tam neki krožl.

Smeh.

MILA: Res, bizarno je blo. Pol sm vsaj znala nekak povedat, da sm zravni knjižnce doma, da smo nekak najdl, pol sm pa vedla, kam.

BLAŽ: Ja no, sej vemo, no, zmeri si bl boga od mene.

Tišina.

GREGA: Ja, kako bi šla pa ona drgač domov?

MILA: Kako to mislš?

GREGA: Ja, verjetn je ona tud mela neko prtljago al kaj, če ste bli cel teden?

MILA: Ja, pizda, ne vem, tko je blo.

BLAŽ: Ahaha, lukne v zgodbi!

MILA: Ne vem, mogoče pa ni mela tok, al pa je bla blizu, kaj jst vem?

GREGA: Al je pa itak hotla pr hišniku prespat.

BLAŽ: Al pa ni blo vse čist tko, mogoče?

MILA: Ne no, res je blo! Janja?

JANJA: Ja?

MILA: Dej prid sm, no. A ne da me je Olga takrt prpelala iz šole v naravi?

JANJA: Dej no, Blaž, a lohk rečeš Bojanu, da gre dol s kavča?

BLAŽ: Zakaj pa?

JANJA: Ja, ne vem, tko pač.

MILA: A ne, da me je tovaršica Olga prpelala?

JANJA: Al pa vsaj eno rjuho dej spodi.

BLAŽ: Pa če gre stran kavč, a se nismo to zmenil?

GREGA: Ja no, to ni več čist nujno ...

MILA: Janja, no?

JANJA: Ja te je, no, pizda! A lohk greste zdej čez te knjige, pliz?

Vsi se malo spogledajo.

GREGA: Fak, stari, sočustvujem res, stari, jst če ne morm normalno kakat, konc, zame je to to.

MILA: On ... sam da je za jest pa za srat.

GREGA: Fak, no, to si pa tut zdej rekla ko neka petinšestdesetletna teta.

MILA: Ja kaj sm pa tacga rekla?

GREGA: Ja no, kaj pa je s tem narobe, a ti pa ne rabš jest pa srat, mislm, a ne rab vsak sam jest pa srat ...

MILA: Dobr no, rabš pa tut kej drucga, no!

GREGA: Ja pa niti ne u bistvu ...

MILA: O džizs, no!

BLAŽ: Dej, jst se tut rajš ne bi več o tem pogovarju.

JANJA: Ajde, no, zdej pa zares, pliz, no!

MILA: Okej, a lohk jst vzamem Vinetuje?

JANJA: Ja.

BLAŽ: Ja. Jst bi pa to kuharco ta črno.

JANJA: Kaj bomo pa z ostalimi kuharskimi?

MILA: To je vse v italjanščini.

JANJA: Ja vem, sam sej po slikah veš ...

MILA: Kokrat pa jih vzameš v roke?

JANJA: Ja, ne vem, tko ... mogoče pa kdaj.

BLAŽ: Super, vzem!

JANJA: Ma ne, lej, kok je tega ... jst nimam tega placa.

MILA: Ja, kdo pa pol?

JANJA: Ja, ne vem, sam škoda mi jih je tko za stran ...

BLAŽ: Vem, ja, pa mogoče te bo kdaj zanimal, kako se po italjansko reče špageti.

JANJA: Ja, kaj, a ti bi pa to stran vrgu?

BLAŽ: Ja, ne vem, no, če bi že mel garažo, bi pol raj bobne dal not kt pa dvesto knjig, k jih ne bom nikol odpru.

JANJA: Ja, kaj bi pa ti vzel sploh od kle?

BLAŽ: Ja, tist k mam tm, jst sm si že vzel.

JANJA: A to je to?

BLAŽ: Ja, pač tist, k me zanima ... kaj pa nej?

JANJA: Kaj maš pa ti?

MILA: Ja, jst bi te vinetuje pa to Delovo zbirko, če vama je kul?

JANJA: Kaj pa te rdeče?

MILA: Joj, dej, pliz, neee, to nam nikol!

JANJA: Pa to so te prešerni pa to, ne bomo to stran metal!

BLAŽ: Ne mene gledat, jst tut ne!

JANJA: Fak, jst mam že od dedija te iste, pa ne vem, če jih nima Tomaž tud od svojih, pizda, to se že vse podvaja.

MILA: Dej, bom jst še te nobelovce.

GREGA: Pa če mava že te!

MILA: Kere?

GREGA: Ja, te mava, točno te!

MILA: Aja? Šit. Ful je tega.

BLAŽ: Ja, ful je tega.

MILA: Ja, nč, pol je to to, al kaj?

JANJA: Ja, to mi niste zdej čist nč pomagal.

*

TOMAŽ: A bom jst že sploh odplaču kredit do takrt? Čaki, to bo pol 2035, a ne, to se prav čaki, če ... 2009, 19, 29, fak, ne! To mam še deset let, al kaj? Ne, pa to zihr nism prov zračunu. Ja, pa sem, ja. Kaj pa to pol nardiš, to bi se pa mogu mal pozanimat jst ... kšn dodatni varčevalni al pa kej, sej za Lano mava ... bl al mn, no, mejčkn sva ga počrpala, k smo mogli komplet kopalnco menat lani al predlani, ja, ne, 2016, to je pol tud že ... evo, tkole gre! Hitr gre res ... pa sva rekla, da bova dvojno dajala zdej nazaj, da notr prneseva, ampak, ja, je skos kej ne, pa avto nam je šou, to sm se tud fejst nategnu, niti pet let ni zdržu, pa je bil preverjen rabljen, jst to vedno kao prek serviserja, no evo, pa je tut vseen očitno ... to sm si zmeri reku, da bi se rd mal bl naučil okol teh avtov, zmer ko en papak izpadem v teh situacijah pa na tehničnih pa to ... Sej zdej to kr Janja bl prevzame, res, jst ne prenesem, da me tko obravnavajo, ko da sm nesposoben. Prid ti, stari, v našo firmo, naše stroje montirat, pa me prov zanima, kako boš izpadu, res ... A zdej pa, k sm dec, moram pa avte znat šraufat? Ja ne, jst pač ne, in kaj? ... U glavnem ja, bom mogu kr mal premislt tole vse res ...

*

JANJA: A ti si u redu tko drgač?

BLAŽ: Kaj to misliš?

JANJA: Ja tko, k mami ni več pa ... ne vem, k vem, da si še dostkrat hodu k njej na kosilo pa to ... pa ti je verjetn kej dajala še, a ni? Zdej pa pač ne vem ...

BLAŽ: A če rabm dnar?

JANJA: Ne! Mislm, ja, če si u redu?

BLAŽ: Ja, u redu sm, sej mam job, žvim, men mami že ne vem kok časa ni nč dajala.

JANJA: U redu, no, nism vedla.

BLAŽ: Sej ti veš, da jst tut delam, a ne?

JANJA: Ja, vem, ja, tko včasih ...

BLAŽ: Ja ne, jst delam.

JANJA: Dobr no ...

BLAŽ: Službo mam!

JANJA: Okej, no!

BLAŽ: S plačo!

JANJA: Ja no, sam vprašala sm, takoj nek problem, če en sam dobr hoče, no.

*

GREGA: Pa veš, kaj gre men na kurac? Ti fotri, k vse tko delajo na ven, da jih ja vsi slišjo, kok so oni dobri fotri, kok so pozorni, kok si zapomnejo imena od vseh sošolčkov, pa se z vsakim neki mal pohecajo, k so tok kul, pa k tok znajo vse vse vse zrihtat, oooo, danes vas je pa veliko

v peskovniku, no, koliko jih je Lina, kako znava midva prešteti, ena, dva, no, daj, sej znaš ... a nama je malo nerodno? Ooooooo, Jakob, kaj pa imaš ti tole v rokah, a je traktor? A boš nesla ti Jakobu še svoj avtoček pokazati, boš, a ne, katere barve je pa tvoj avtoček? No? Katere barve je moja bunda? No, povej, no, sej znava, no! Nooooo, pa mu ga lahko tudi posodiš malo, a ne? On bo pa tebi posodil svojega traktorja, a ne? Tko si mi delimo, a ne, en posodi nekaj, drugi pa nekaj drugega, potem se pa vsi lepo skupaj igramo, a ne, in smo prijatelji, a ne? Lepo je imet prijatelje, a ne, da nismo sami. Ne, mečemo pa ne. Kaj pa če bi midva raje Jakobu zapela kakšno pesmico? A, Lina? No, katero znava? Neeeeeeeeee, tepemo se pa ne! Prijazni moramo bit drug do drugega ... kaj pa če ... ooo poglej to palico! Kako je zanimiva! Tudi palica gre lahko kot traktor, poglej, bruuuum bruuuum bruuuum ... ne, Lini, pusti fantka, noooo! Ooooooo poglej! Kaj pa dela tvoj džip? Katere znamke pa je, a je toyota? Je, ja, zakaj pa je to džip? A zato, ker ma dvignjena kolesa, a? Taka terenska, a ne? Pa poglej, dva auspuha ima, a poveva midva Jakobu, zakaj ima to ... da ga ne zalije voda, ko gre čez reko, a ne, a veš, da gre lahko kar čez reko? Takole bruuuuuum bruuuum. Oči se je tudi s takimi peljal, sm ti povedal a ne? No, kje pa? Ja, v Afriki, ja. To je daleč. Pa kaj je še oči vidu daleč v Afriki? A je leva? Je, ja. Velikega! Kje si pa ti leva vidla? A v živalskem vrtu, a ne?

Jst bi to kr ... jst bi to kr ... jst sam spakiram pa gremo, gremo z igrišča, res! Men se to ne da v lajfu, ne vem.

*

MILA: A jst že kr mizo prpravm?

JANJA: Lohk ja, ampak lohk tut jst.

MILA: Ne, sej je kul. Blaž? Blaž?

BLAŽ: Ja?

MILA: A to, kar je na mizi, je za kam?

BLAŽ: Kaj?

MILA: Kam grejo te stvari, k so na mizi?

BLAŽ: Kaj pa je na mizi?

MILA: Ja, te neke škatle, ne vem, kaj je kle sploh ... eni zvezki pa čevlji pa kaj je to?

BLAŽ: Ja, to je moje, bom si dal tja.

JANJA: Dej hitr, k je vroče.

BLAŽ: Pa sej lohk daš kle zravn.

JANJA: Dej sam odmakn, no. A to si zame dala krpo?

MILA: Ja, k podstavkov ni več.

JANJA: Ja, super.

MILA: O lej, kera žlica.

JANJA: Ooooo ... Blaž! Pa kje si zdej?

BLAŽ: Pa evo no!

MILA: A to si dala tud njene rezance not pa vse?

JANJA: Ne, rezanci so bli pa že mal preč, na žalost. Sm svoje prnesla. Ampak ja, ostalo je pa vse iz skrinje, tko da, ja, evo, kompletno od mami kosilo.

BLAŽ: O, hudo. Hvala, mami.

MILA: Hvala, mami.

JANJA: Hvala, mami.

Tišina.

JANJA: Mmmm ... najboljša juha.

MILA: Ti tud dobr skuhaš govejo.

JANJA: Ja, sam ni čist ista.

MILA: Mmmm.

BLAŽ: Mmmm. Kaj to piska?

JANJA: Sarme, sam bom še pustila kako minutko. To mi je tut prov žou, da se nism naučila narest, neki mi sfali, pa ne vem čist, kaj ...

Tišina.

MILA: Sam res ... kaj bi vidva tko vprašala mami, če bi jo lohk še neki pač vprašala?

BLAŽ: Jst bi jo vprašu, kako se ma, pa kva je zdej, a je to sploh kej al ni nč, kje smo zdej, a so to zdej energije neke al duhovi, jezusi, alahi, bude, to mal, kdo je uganu pač?

JANJA: Kaj bi jo ti?

MILA: A veš, kaj bi jo jst vprašala, jst bi jo vprašala, tko, o ljubezni, o očiju, al pa tko še bl o tem, kar je blo pred očijem, a veš, to mene ful zanima, da bi se tko pogovarjali mal, kt dve ženski pač, s kom je bla prej, kako je blo, zakaj ni šlo, zakaj je šlo, kako je pršlo do tega, da je bil na koncu oči pač oči ... ne vem, to me ful zanima, jst to nč ne vem. A kdo od vaju?

JANJA: Ne.

BLAŽ: Ne, valda.

MILA: A veš, tko k pogledaš okol sebe, pa so to vse ful neke nore zgodbe: pa se zaljubiš pa zabluziš pa greš narazn pa spet skupi pa kaj jst vem, mislm, sej oni so tud verjetn mel take, a ne? Sam da mi pač nč ne vemo.

BLAŽ: Men je Vesna enkrat rekla, da je bla z enim nogometašem pred očijem.

MILA: Kaj?!

BLAŽ: Ja.

MILA: Z nogometášem? Ni šans!

JANJA: Ne, jst tud tega ne verjamem.

BLAŽ: Ja, ne mene gledat, men je Vesna tko pač rekla.

MILA: Pa s kom to?

BLAŽ: Ja, ne vem, no, nism to sprašvou, jst sm bil mulc.

MILA: Ma ni šans!

BLAŽ: Ja, ne vem.

MILA: No, ampak a vidš? Te stvari pač. A se ne bi blo kul to mal pogovarjat? Mene to ful zanima, mislm zmeri bl, a veš, no, kakšna sta bla tko, kt človeka? K to mami, oči na eni točki sploh ne vela več. Mi pa to nismo nikol presegl, nikol se nismo tko pogovarjal. Jst nč ne vem, o njima recimo. A ne?

JANJA: Ja.

Tišina.

MILA: Kaj bi jo pa ti vprašala? Razen pač to kej za skuhat ...

JANJA: Pa ne vem, kaj bi jo ...

MILA: Ja, sej ni to tko zdej neki za razmišljat, sam tko, kar ti pade na pamet.

JANJA: Nč mi zdele ne pade na pamet.

MILA: Pač neki ti zihr, no, sej je vseen.

JANJA: Ne vem, nč mi ne pade tko.

MILA: Lohk je tud več stvari, če se ne morš odločt.

JANJA: Ja, ne vem točen zdele.

MILA: Sej je sam igra.

JANJA: Pa dobr, no, bedna mi je ta igra, pač ne vem, a lohk pojem juho, no?!

*

GREGA: Pa jst bi skenslu te koše za reciklirat na balkonu, k bolš, da so sam taki mali pod koritom, in ko se zafila, pač vzameš, neseš in čao. Tut, če je čist mal, lej. K to, k si daš pol na balkon te neke zaboje mal večje, kao ful praktično, ja, no, ni. K to se sam nalaga, ta papir pa to steklo, to pol nikol ne neseš in pol se ti sam naserje tok tega, da se ti sploh ne da več bit na balkonu, k je grdo, in pol pa res sam še smetišče nastane.

*

LANA: Ma dej, nč se ne morš z njo zment.

MILA: Mism, ja, no ... včasih je mal tko ...

LANA: Mism, sploh nism nč tacga rekla!

MILA: Veš, kaj ... ni ji lih lahko zdele, se mi zdi ... pa ...

LANA: Sej je ne rabš nč brant!

MILA: Ja, pa sej je ne!

LANA: Ja, pa jo!

MILA: Mism, valda jo ...

LANA: No, ne rabš.

MILA: Okej, ne bom.

Tišina.

MILA: Sam faaaaaak, čist je vn padla.

LANA: Ja!

MILA: Prov uno, še jst sm se usrala.

LANA: Ja ...

MILA: Fak, mi nismo več mladi ...

LANA: Jst si nje sploh ne predstavlam, da je bla kdaj mlada. A ona je recimo tko kdaj kej skadila?

MILA: Ja, tega ti pa jst ne morem govorit.

LANA: Sej mi je Blaž reku.

MILA: To se ti z mami pogovarjej, Lana.

LANA: Zato pa še mn štekam to.

Tišina.

MILA: Veš, česa sm se jst recimo ful veselila pr tem, da bom mama?

LANA: Česa?

MILA: Da bom glavo potopila na morju.

Lana se smeji.

LANA: Kaj?

MILA: Ja. Naša mami ni nikol glave hotla zmočit, mal je bla kao frizura pa pol tud ušesa pa ne vem, ful ji je šlo na živce, če smo jo kej pošprical, res. To je bla prov stvar. Od mami frizura.

Lana se smeji.

LANA: Aaaaaaa, frizura!

MILA: Res! Prsežm. Zmeri je tko plavala, da je glavo ful vn iz vode molila, k kužki, k Džeri, k se noče zmočt ...

LANA: Ha ha ha ha, plavala k Džeri!

MILA: Prsežm. Tko da, no, evo, nama je že to pojem od fukane mame. Mami, k skoč na glavo v vodo.

Tišina.

LANA: Sam zdej, k pomislm, mami tud mal plava k Džeri.

Smejita se.

MILA: Ma dej, ti si počena!

Smejita se. Tišina.

*

BLAŽ: Edin neki morm s to hrano poštekati, ne vem, al pa bi mu mogu mal bl pogosto menjati te brikete, ne vem ... k neki časa je tko vse super pa to ... lepo je. Pol pa ... kt da se jih mal naveliča že, pa čaka, da bo dobil mogoče še kej drugga ... pa začne čakati en dan, dva dneva pol pa tretji dan sicer poje, valda, k je že ful lačen, ampak pol pa spet jovo na novo. Noče. In jst vem, kaj se to dogaja, jst vem, da on zdej čaka, da mu bom dal kej boljšga. Ampak hkrat pa tut vem, da če mu dam zdej še kej zraven, da bo sam še bl čaku, k bo vidu, ja, lej, če pa mal potrpi, pol pa dobim še neki boljšga ... No, pol se pa gledava. Pa jst trmast, pa on trmast, pol pa skos hodim gledat, a je zdej že kej pojedu al ni, on se pa prestavlja po sobi, kt da ni jedu že en let, pa me pa tko lačno gleda pa neki vzdihuje ... in jst tega sploh ne zdržim. Pol si pa jst kaka jetrca pripravlam pa on s temi učkami bogimi. In kaj? Nč. Pa še njemu nardim. Ne zdržim. In točno vem, da delam napako, k to se ne konča. In fora je, da res vse drugo, kar poje, razn briketov, da ma kr mal drisko pač, res, briketi mu najbolj odgovarjajo ... sam ja, pol pa noče pa me gleda tri dni ... pa mu dam spet mal mocarelce gor ... no, pol smo pa spet tm. Tko me skos na foro.

*

TOMAŽ: Janja?

BLAŽ: Ne, sam jst sm.

TOMAŽ: Kje pa je Janja?

BLAŽ: Neki so šle na banko pa neki še, ne vem, neka pošta je pršla al ni pršla al ...

TOMAŽ: Ja, zakaj sm pa pol jst ko zmešan letel prej iz službe sred največje gužve, k jo mamu zdele?

BLAŽ: Ja, ne vem, zakaj pa si?

TOMAŽ: Ja, zato, k sva bla zmenjena, da peleva zdele tist, kar je za na center ponovne uporabe, preden se zapre, zakaj?!

BLAŽ: Aha. Ja, to pa zgleda, da neki ne bo šlo. A boš kavo?

TOMAŽ: Rajš ne. Ja, halo, kje si? Ja, jst sm pa tuki. Ja, tuki, a nisva bla zmenjena, da peleva na Snago? Kok pa rabš? Ja, ne, do štirih je sam. Jutr je isto sam do štirih. Ja, sej sm šu že dons prej iz službe, veš, kako me je Matko gledu ... ja pa ne morm jst kr vsak dan prej hodt ... Al kako si ti to predstavlaš? Ne slišm te, Janja, če me maš na spikerju. Ja, in kaj nej jst zdej? Ne slišm te, če me maš na spikerju. Kaj? Dej poklič me, ko se boš lohk sploh pogovarjala.

Tomaž prekine pogovor. Tišina.

*

JANJA: Fak ... fak ... tok me stiska ... jst ne morem dihat. Jst ne morem dihat ...

MILA: Janja, ej ...

JANJA: Jst ne morem dihat, jst ne morm dihat ...

MILA: Hej!

JANJA: Neki je narobe, vse me stiska tuki, ne morm dihat!

MILA: Kje te stiska, a tko pr srcu?

JANJA: Ja, ne, ne vem, tko fuuuul mi razbija pa tko, jst ne vem ... to ni ...

MILA: Hej, u redu bo, vse bo u redu!

JANJA: Jst ne morem dihat.

MILA: Janja, u redu bo, lohk dihaš.

JANJA: Ne, ne, ne morm.

MILA: Dihaš okej, vidm te, dihaš, sam ... dej ... used se tuki, okej?

JANJA: Uf ...

MILA: Okej, zdej pa zapri oči, pa dihej ...

JANJA: Sam, k mi tko ...

MILA: Vem, okej, probi ne govorit zdej, sam dihi mal ... sam poskus se sprostit, okej? Sam vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... sam dihat morš ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vse bo u redu ... sam dihat morš ... vdih ... izdih ... a je bolš?

JANJA: Ja, ne vem, mogoče ... sam srce mi tok razbija, da ...

MILA: Ti kr še dihi, okej, minil bo, sam ... kr dej, okej, vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ...

*

TOMAŽ: In tut sm preračunu, trinajst let, a ne ... Lana je zdej osemnajst in takrat bo ona enaintrideset. Ponavad majo zdej okrog tridesetga otroke, se mi zdi no, tko, povprečno, če mal tko po sodelavcih pogledam, mal kasnej majo, kt smo mi mel, no, torej pr enaintridesetih bo moj vnuk al pa vnukinja star al pa stara, no, eno leto.

Jst bom eno leto dedek. Pizda. To se mi zdi kr mal nekaj. To niti še ne govori, ne hod, no, mogoče hod, jst sm to že mal pozabu, ampak ja, u glavnem, sploh ne bom nič vedu o tem pač ... vnuku. To me je tko mal ... ni mi to ... eno leto je pa res mal mal.

*

GREGA: Hej, evo donat.

MILA: O, tenks! Okej, a pol boš lohk?

GREGA: Itak, a so težke?

MILA: Ne vem, kaj je točno, mogoče je mal težko, zakaj?

GREGA: Pizda, tud me neki hrbet.

MILA: Aja, fak, ma dej pol, pa pust pa bosta pol Janja pa Tomaž.

GREGA: Ne, sej bom.

MILA: Pa dej ne, no, res!

GREGA: Ne, sej ni panike.

MILA: Pa če ti ni treba, no.

GREGA: Pa dobr, sej vem, bom lahko!

MILA: Pa dej, ne, no, če te hrbet boli!

GREGA: Pa dobr, no, fak, a nič ne morem rečt, al kaj?

BLAŽ: Kaj pa ti?

GREGA: Nč ... tale nastavk za sesalc sm prpelu, k jutrn jst rabm avto, pa rab pač ... ne vem zdej točno, neki. Pol sm pa mal posedel. Pa ti?

BLAŽ: Zakaj si pa luči ne pržgeš?

GREGA: Pa sej nism mislu bit dolg ... sam tko mal, a veš? Ja, kje si Bojan?
A se boš ti men kdaj pustu pobožat? Zanjč se mi je na nogo ulegu,
a veš to?

BLAŽ: Ja, ja, mal je začel popuščat.

GREGA: Ja, stari, ti se to sam neki delaš, dobr vem jst ...

BLAŽ: A maš še kšnga?

GREGA: Ja, valda, sam mam sam laško.

BLAŽ: Ma ja, na tej točki mi je zdej že čist vseen.

GREGA: Kje si pa ti bil?

MILA: Sej to ni nč tacga, res, pol k se tko mal z ljudmi pogovarjaš, ful ljudi
ma to ... sam se ne pogovarjamo tko o tem.

JANJA: Ma kaj?

MILA: Ja tko ... panične napade.

JANJA: Aja! Ne! Mislm, nč tko, no ... sam ... ne, jst nism mela paničnega
napada ...

MILA: Mislm ...

JANJA: Ne! K mene je prov tko v srcu.

MILA: Ja, sej vem, sej to tko je, mene je tut zmeri tko.

JANJA: Ja, Mila, sam to je drgač, k ti si ...

MILA: Kaj sm?

JANJA: Ja, tko ... nč, no!

MILA: Ja, ne no, povej! Kaj sm jst?

JANJA: Nč, Mila, nism tko misnla.

MILA: Ja ne, dej povej zdej. Kaj sm?

JANJA: Lej, ne bi zdej to, v četrtek mam kardiologa pa bo že on povedu, kaj je, neki more bit.

TOMAŽ: Ej, jst grem sam preparkirat. JANJA: A lohk, pliz, še enkrat poveš, nism slišala zarad muske?

MILA: A lohk sam pogledaš, pliz, kaj mam tuki?

JANJA: Nč ni, sam tko mal si si spraskala kt en mozolček.

GREGA: Tko se mi zdi, kt da bi moral nogavice sprot dajat že v eno vrečo, pa jih pol kr tko dat skupi u vreči prat, tko kt ti svoje modrce mogoče, da jih že takoj skupi daješ in tut pol, k jih iz sušilca vzameš, jih maš že vse na kupu u bistvu pa hitr pol najdeš te pare pa to, to bi nam ful enga časa pršparal, mene to čist živčenga nardi, k mi vsi štumfi zginevajo.

MILA: Kje je pa Tomo?

JANJA: Ne bo ga.

MILA: A res, kaj pa je blo?

JANJA: Ma dej, ne bi zdej sploh o tem.

LANA: Mami, a me lohk ti pol spustiš pr Metelkovi?

JANJA: Ja, sam dej, res, če bo Luka pr nas tud spal, mu reč, da nej ne hod v gatah po stanvanju, k očija to res zlo mot.

GREGA: Včeri se mi je zdela ful tko odrezava.

MILA: Mah neki jima ne štima zdejle.

GREGA: Ja, neki nista ... sam je res naporna, pizda, a ni?

MILA: Ma ja, sam on je pa tud tak fotr, a ni, zmer bl, pizda, tak zapečkarški
no ...

BLAŽ: Ej, Bojan je mal zgrizu tole preprogo, ta zvito, sej ni bed to neki, ne?

GREGA: Ma ne ... dej mogoče sam mejbi raj dol nes v kanto?

BLAŽ: Ja, bolš, ne?

MILA: Sej sploh ne vem, kje nej začnem ...

JANJA: Eeeeeeeeeej, u redu je, sej lohk mal jokaš ...

MILA: Sej ni nič, sam tok je vsega ...

JANJA: Vem.

MILA: Pizda, a bom jst še kdaj mela svoje možgane nazaj?

JANJA: Itak da boš!

MILA: Jst sploh ne morm nič razmišljat, nič si ne zapomnem, koncentraci-
jo mam za manj časa, kukr traja, da nardim najosnovnejše kosilo,
pizda, komi sm se mal pobrala po Hani, zdej pa spet sam en blur,
za bogve kok časa spet ...

TOMAŽ: A lohk ne zlagate stvari na hodnik, k se ne da nič mim pol nest, no.

LANA: Ej, lejta me!

MILA: Uaaaau ojoj, ful ti paše ...

JANJA: Res ti.

LANA: A res?

MILA: Reeeces! To morš ti vzet!

LANA: A res lohk?

MILA: Ja, valda, ful ti paše! A si šla ti tud kej čez un nakit?

LANA: Sem, ja, sam ni mi neki ... to je res tko mal no ... zlato je vse ... mislm, mela bi zarad babi, sam res pa ne vem, če bi dejansko kdaj ...

MILA: Ja, sej vem, sej to tud babi ni nč nosila.

JANJA: Nism tko misnla.

TOMAŽ: Kako si pa misnla?

JANJA: Ja, ne vem, no, ne tko!

TOMAŽ: Ja, dej povej pol!

JANJA: Dej, a lohk, pliz, doma, res ne bi zdej o tem, jst sm tok zmatrana res, pliz, a lohk sam mal diham?

MILA: Hej, midve sam še čez zdravila greva, pol me pa lohk pobereš, okej, ej, a si šou pol po pižamco zjutri?

Aha ... pa ne sej, če je mal večja, bo pa za dlje časa al kaj ... a je ful prevelika?

JANJA: Ja, lej, če maš tenis, maš tenis, čist tko me je prešinl, če bi šla, ampak lej, bova šla pa drugič.

TOMAŽ: Sori, pizda, sej mi je bed, sam ne morm ga zajebat last minute ...

MILA: Pa dobr no, sej ni zdej to nek apartma, da morš drajsat zdej vse, k greš. Pač sam tok, da je v nekem normalnem stanju, pol bojo pa že oni naprej, karkol že bojo pač ...

JANJA: Vem, kaj mislš, ja, sam takih sten jim pa tut ne mormo pustit.

MILA: Pa ne vem, kaj pa bi ti?

GREGA: Pa sm mislu kake makarone ... uno mezgo mamó še za porabit, pa ne vem, a ti nis še nč lačna?

MILA: Ne vem ... nism neki, ne.

GREGA: Sej sm tko mislu, da zdele še po parmezan skočva na poti pa po jogurt za zvečer, pol pa ti po tamalo, jst pa grem dam skuhat. Pizda, solate nismo že dolg, to mi kr pozabmo!

JANJA: Tamala bi tega benjamina za v sobo, je rekla. Jst bom pa amarelis, to sm ji ga jst prnesla ... mislm, mi. Za šestdesetko. Pol mi je pa skos fotke pošiljala, kako cveti. Vsak let.

BLAŽ: Pa sej sm.

JANJA: Ne, nč te ni, vse sva midve nardile. Še Lana je več pomagala.

BLAŽ: Ja, pizda, pa nism jst kriv, če se dobivate takrt, k mam jst job. Itak, k pa kej zložim, mi pa vse razpakiraš pa sama razporediš!

JANJA: Ja, če bi bil več tuki, bi pa mal bl šteku sistem.

BLAŽ: Pa kakšn sistem, roba je, roba more vn, roba, škatla, roba v škatlo, čao.

MILA: Lačna sm.

GREGA: Kaj pa če zdejle skočm?

MILA: Ja, lohk, sam a ne bi rajš preden gremo dam, da se ne kuha v avtu?

GREGA: Ja, pa sej lohk sm dam v hladilnik.

BLAŽ: Ja, kul, a si ti z bajkom?

LANA: Ja, pa ti?

BLAŽ: Ja, tut ... aja ne, sam fak, jst mam še Bojana!

LANA: Pa sej gre lohk tud Bojan ...

BLAŽ: Ma ne, ne bi to ... on med folk pa to ...

LANA: Pa sej nas nau neki ful ...

JANJA: Kako so pa kej oni?

MILA: Jah, tko, ne vidmo se tok neki zdej, k smo se preselil, ne rata nekaj ...
mislm pa, da ful šibajo okrog, no, vsaj na facebooku tko vidm mal ...
Indonezija pa Tunizija pa Egipt pa ...

JANJA: Aja, tko?

MILA: Ja, ja, tko, kr, kr zares.

JANJA: A niso oni neki tožl vrtca, k so jim tam rekl, da se morjo cepit tamali?

MILA: Ne, čaki ... kaj pa če ti pobereš mene z avtom, pa jst pač pustim kle bajk, pa greva skup po Hanko, aja, pa vmes še dam po poganjalčka al pa ne, kr tko po Hanko pa se pol doma parkiramo pa gremo s poganjalčkom pa do igrišča pa to, pol pa zjutri skupi peleva Hano, pol pa do sm z avtom, pa vzameš ti moj bajk, jst mam pa lepo avto za pol, ti si pa pač neodvisen.

GREGA: Sam kaj pa pol moj bajk?

MILA: Aja, fak. Ja ne, pol pa prid ti z bajkom do mene pa greva skup po Hano pa pol dam, aja, ne sam jst rabm avto jut. Ja, pa pust tm bajk pač.

GREGA: Kaj – pa da grem peš dam po avto?

BLAŽ: Dej, a lohk to klimo ugasnemo, mene prov glava boli ...

JANJA: Mene tud!

MILA: Ja, sej si ti tud šla potvat.

JANJA: Ja, že, sam to je blo mal drgač ... sm že mela kej narjen, a ne? Pa ...

MILA: Mislm, v resnici, če zdej tko za nazaj pogledam, tko zase, kam sm pa to hitela?

JANJA: Joj, ma dej nehi mi s temi, res!

GREGA: Ej, a bi kdo kavo?

JANJA: Jst bi, prosm!

TOMAŽ: Jst tud, pliz!

GREGA: Blaž?

BLAŽ: Ammm, ne. Sm že dost dons.

GREGA: Mila?

MILA: Ammm, jst bi eno malo, prosm.

BLAŽ: Ma ja, al pa, ja, dej bom jst tud eno malo.

GREGA: Lanč?

LANA: A je mlek?

GREGA: Ne.

LANA: Ne, pol pa ne bom.

MILA: O fak, ne v ta spodnjo skrinjo pogledat.

JANJA: Ja, vem, ja.

MILA: Jst bi to kr vse skupi na odpad, a je to bed?

JANJA: Ne vem, kako to ... sam po mojem ni lih fajn, no ...

MILA: Ampak sploh ne vem, kako bi se lotla, tko je ...

JANJA: Ja, vem, ja ...

MILA: Ne, jst nism bla nč živčna prej, jst sm ratala živčna, k si mi ti reku, da ne veš, zakaj sm tok živčna, in pol me je to živčno nardil, k se mi

je že takoj, k si pršou, zdel, da si ti živčen, in pol name projeciraš to živčnost, kt da sm jst živčna, ampak res nism bla, in to mene pol živčno nardi!

LANA: Pa Tadej na svojem žvi pa Maja pa Deja ...

JANJA: A nista one dve iz Kranja?

LANA: Ja, okej, sam Tadej je pa iz Lublane, pa njegova sestra se tud zdej skupej z dvema cimrama seli.

JANJA: Ja, lej, Lana, sej je vseen, tko k je oči reku, če si lohk plačaš, lohk greš.

GREGA: Kako je blo?

TOMAŽ: U redu. Hitr. En dva tri tja, nazaj ...

GREGA: Ja, hitr ste bli ...

TOMAŽ: Ja, nč nismo neki še tko vidl ... pač tko zvečer mal, kar so nam tam zrihtal, tko nč kej, edin pol to neko pogostitev pol po zaključku, te njihove sakije pa sušije pa to ... pol pa k smo mal spil pa pojedl pa se mal sprostil, so nas pa IT-jevci njihovi še v Maca pelal ...

GREGA: Itak.

TOMAŽ: Itak. To je blo pa to, lej, štirje dnevi, še jet leg ni minil, sm bil že nazaj.

BLAŽ: Kje?

MILA: Pa tam, k so čistila, no ...

BLAŽ: Ja, sam tiste omarce ni več.

MILA: Aja, sej res.

JANJA: Ja, če je pa vse na men, pizda, uno, vse, jst sm skos kle in skos vas sam neki kličem in skos se odločam, kaj bomo, kam kam bomo ...

jst vas čakam! Vi vsi mate skos neki, stari, jst mam tud stvari, pizda, pa skenslam, a veš? Da se dobimo, pa nardimo to, kar je za narest u bistvu, ker je za narest, a ne? Sej sam to je. To je pač treba nardit. A mislš, da je pa men fajn?

MILA: Ne, sori sam ... jst to ne morm dat na Rdeč križ ... sori ... lej, ta ma še njene lase gor ... ne vem ... jst ... pač, za Rdeč križ bi blo treba to vse oprat in jst tega pač ne morem oprat ... enostavno mi je ... in ne vem, ne vem u bistvu ... kaj bomo, ne vem, lej ti povej, jst ne morm.

GREGA: Veš, kaj mi je dons rekla?

MILA: Kaj?

GREGA: Ja, tko se vozva na bajku do vrtca, a ne, ona za mano na sedežku in govori: modre mam, modre mam. Pa jst njej: ja, modre čevlje maš, ja. In reče ona: kaj pa oči? Pa rečem jst: ja, kakšne pa mam jst? Pa ona gleda mal v tišinci pa začne: ni zelena, ni zelena, ni zelena, pa jst: ja, niso zelene barve ne, kere pa so? Pa še mal tko razmišla: Aaaaaaaaam, rjave. In jst: Ja, bravo, rjave mam, ja. Pa reče Hana: Mami pa roza. In jst njej: A res, roza ma? In ona: Ja, roza ma. Pa rečem: A niso rdeče? In ona tko tih, neki časa razmišla in reče: Ja, oči, bravo! Rdeče so. Bravo, oči! Bravo!

Smejita se.

JANJA: Sam ne, to sm jst po mojem, k vaju še ni blo, lej, k to je še v Šiški verjetn slikan.

MILA: Aja pa res, ja, k je kr en tepih.

JANJA: Kok sta bla mlada ... mlajš k mi zdej.

MILA: Kr noro tko pomislt, a ni? ... Kako bi blo na primer, če bi se tko zdej srečal v nekem kafiču zvečer ... evo prbližn isto stari ... pa da se mal podružmo.

Janja se smeji.

JANJA: Ne vem, tega si pa sploh ne predstavlam ...

MILA: Fotr bi bil že pijan in ga ne bi nič razumel, jst bi šla ob devetih dam, potem ko bi že pol ure kinkala, ti pa mami bi se skregale neki o politiki in pol, k bi Blaž pršou nekje ob desetih, že nobenga sploh ne bi blo več.

Janja se smeji.

JANJA: Točn tko!

BLAŽ: Ej, a sm jst mogoče tuki včeri tobak pozabu?

MILA: Ne vem, a si ti sploh bil tuki včeri?

BLAŽ: Ne, sam zvečer sm na pir pršou, k je Grega končvou.

MILA: A res, lej, on to nič ne reče ...

BLAŽ: Ja, sej, kaj je pa za rečt?

MILA: Ja, ne vem tko, da sta se vidla, pa ne vem ...

BLAŽ: Ja, pa sej se skos vidmo, kaj je pa to za rečt?

MILA: Ja, ne vem no, jst povem take stvari ... kaj sta pa delala?

BLAŽ: Ja nič, pir sva pila.

MILA: In?

BLAŽ: Ja nič. To je to.

MILA: Ja, pa verjetn sta se kej pogovarjala.

BLAŽ: Ja. No ja. Pa niti ne tok. Kul je blo.

MILA: Ja no, pa če je res, ti sploh ne poslušáš niti mojga predloga, ti čist živčna rataš, če sam probam mal kej predlagat uno, če ni po tvoje, čist znoriš.

JANJA: No, kaj si pa predlagala, pa da nism upoštevala?

MILA: Kere škatle greva iskat, kje bi začele sobo pospravlat, kaj bova naročile za jest, kdaj bova naročile ...

JANJA: Dobr, to si zdej pa tud povlekla skupi ... a zdej pa če mam jst bolši predlog, ne smem rečt niti?

MILA: Ja, kako pa veš, da je tvoj boljši?

JANJA: Ja, na primer veš pač, une škatle so zanič, in to vem, ker sm pomagala Veroniko selit pa sva šli tja vprašat, pa sploh ne veš, kaj dobiš, oziroma dobiš pač, kar dobiš, in maš več dela pol s tem, da to rešuješ, kt z dejanskim pakiranjem, plus mi rabmo take škatle, da jih lohk zapreš, ker bomo to nekam nesl oziroma zapakiral in ne sam selil v neko novo hišo, kt je, če se sam seliš.

MILA: Lej, nimam jst zdej energije za to.

GREGA: Pa dobr, dejva se sam zment, kaj bomo jedl pol.

MILA: Ne vem, men je vseen.

GREGA: Dej, to mormo enkrat se mal zorganizirat, men se zdi, da skos isto jemo.

TOMAŽ: Ne, ti men sej, to sm jst reku!

LANA: Ne, ti si reku, da če vama pomagam pomit okna, da me bosta zapelala do Trzina.

TOMAŽ: Ne, Lana, jst sm reku, da te bom zapelu do busa, da boš lohk šla do Trzina.

LANA: Sam to ni logično, zakaj bi pol jst z vama pomivala zdej okna dve uri, če bi bla lohk v petnajstih minutah na glavni, kamor bom očitno itak morala it? Mami?

JANJA: Dejta, ne mene v to, jst nism sploh sledila.

LANA: Ti zmeri z njim potegneš!

JANJA: Ni res, Lana, delam, a ne vidš, kok je še za nardit?!

LANA: Vidva se sam s sabo ukvarjata skos!

MILA: Zakaj se pa zdej name spravlaš?

JANJA: Sej se ne, sam vprašala sm te, če maš pol jutrn čs.

MILA: Ja, na tak način, kt da ga nikol nimam.

JANJA: Ne, Mila, ni res, čist normaln sm te vprašala.

MILA: Ne, nis me, prov s tem tvojim tonom si me.

BLAŽ: O fak, najdu sm cel predal, poln bombonier. Aja ... u ne, nč ne bo!

GREGA: Fak, kok je že ura!

MILA: A greš ti po tamalo?

GREGA: Ja, sam dejva sedežek prestavn, pliz. U, a si ti vidla mogoče kje moje tevice?

MILA: A niso v avtu?

GREGA: Ne, sej zato.

MILA: In kaj je on reku?

JANJA: Da se ne bi loču, bi pa šou mal narazen.

MILA: Ja, kaj pa to pomen?

JANJA: Ja, to pač, da se bova ločila, ne pa še takoj. Mislm po mojem, ne vem.

MILA: Fak ... sori, sploh nism vedla, da ...

JANJA: Smešn je pa to, da sm jst to bl tko rekla, k sm mislna, da se bo mal zamislu ... mislm, itak pol v vsem tem dretju, pa to je skos, pa sm

kr rekla, nism sploh vedla, da bom, tko zletel mi je bl pač ... ne vem, on je pa kr pograbu nekaj ...

MILA: Fak, Janja ...

JANJA: Lej, dejva ne zdej ...

MILA: Pa kako ne zdej, če je pa ...

JANJA: Dej, zdele mava druge stvari ...

MILA: Ej, a maš lohk ti mal tamalo, da bi jst sam šla domov, en stroj dala prat, k nimam več gat nobenih, čist sm pozabla.

GREGA: Pa sej greva lohk midva v bistvu.

MILA: Pa sej ji je kul kle, a ji ni?

GREGA: Ja, čist tko, da teb ni treba, sm mislu ...

MILA: Ma ne, mi kr sede it mal na pavzo.

GREGA: Dej, a lohk še moje majce tanove daš?

MILA: Ja, sam jst bom dala na šesdeset.

GREGA: Pa ne, no, dej na štrdeset, no.

MILA: Bom pa zvečer dala še na štrdeset.

GREGA: Pa sej lohk daš tud gate na štrdeset.

MILA: A lohk, prosm, operem svoje gate tko, k jst hočem?

GREGA: Pa dobr, no, nism tko mislu!

MILA: Kako pa?

JANJA: Sam tko obrneš pa prtisneš.

MILA: In se sama spuca?

JANJA: Ja, tri urce pa je. Dober, ne?

MILA: Ne morem verjet, to pa sploh nism vedla, da obstaja ...

JANJA: Ja, mi mamo tud tako.

MILA: Ja, kaj pa če bi vi mal podelil to znanje, pizda, mi smo dve let nazaj pečico kupval, če bi jst to vedla, bi zih tako kupila, ne vem, če kej sovražm tok k drgnjene pečice, ej ...

JANJA: Ja sej ...

MILA: Lej, ne vem, kaj nej ti rečem, res. Sori, res ne. Sej jst tud nočem bit ta, joj, ni mi do seksa, ampak, pizda, ni mi. Ne vem, jst ... k njo zvečer zrihtam pa to, k ona ugasne, jst tud faking ugasnem. Pač ugasnem. Pa nočem bit ta, res, jst bi ful še, še neki, ne vem, ja, seksala, vse bi jst to, ampak fak, Grega, men se še stuširat ne da, a štekaš to? Pa smrdim! Pač ni mi. Mism, mene ni, jst sm fuč. In ti neki, če se me dotikaš pol ponoči, men je to ... men je to, faaaaak, jst rabm spat, jst res rabm spat, jst bi te včasih ubila, fak, sej mi je bedno, zdej, k se slišm, kako to govorim ... mism, sej jst se tud vprašam, a je to okej, a gre to stran, pa zdej še ena prhaja pa ...

BLAŽ: Ma dej, stari, men se to ne da, jst bom dal Džerija v vajino sobo, zato k skos renči na Bojana in sm skos mal v pozoru in ne morm nč delat, pizda, pol.

LANA: Pa zakaj mi skos muzko ugašaš?

JANJA: Če pa ne morem mislt nč od tega hreščanja.

MILA: Men se ne zdi, da sm kej tacga rekla, mism ... en ji pa tut more mal povedat kdaj.

GREGA: Ja, to že, sam a se ti zdi zdej lih trenutek za te stvari?

MILA: Mism, ti mi pa tut skos slabo vest nabijaš.

GREGA: Pa dobr, no ...

MILA: Sej si sam reku, kok je dosadna ...

GREGA: Pa dobr no, teb. Sam mal jo je pa tut mogoče treba razumet, da ... kam zdej greš?

BLAŽ: Kako to misliš?

MILA: Ja tko, a ti ni nikol, tko mal bedno to, skos neki na pol, a si ne želiš kdaj, da bi tko ... mal več, od, ne vem, tega?

BLAŽ: Ne, jst velik mn kt pol. Men je to dost.

MILA: A ti je?

BLAŽ: Ja. Še preveč mi je.

TOMAŽ: Okej, električar pride jutr zjutri, sam zgleda, da bo sam varovalko zamenu pa tale razdelilec zunanji. Sam ne se zdej nč dotikat al pa kej, da nauš prklapljala nazaj.

JANJA: Ne, ne bom, fak, hvala, pa ... sori, če sm te kej zmotla ... sam ful sm se ustrašla, k se je začel kadit.

BLAŽ: Men se sam zdi, da njemu ni kul, če grejo spuščeni psi vanga, k je na vrvici. Res no, to ni nikol kul, pizda. Pol pa moj znori, pol me pa tko gledajo, uuuuu, ta je pa hud! Ja, ne stara, sam nima se kam umaknt, a ne? Res, jst ga bom začel zdej spuščat, če bom vidu, da kšn teče prot nama, res. Fak of. Pa nej se zmenjo.

JANJA: Mah, ko mu bo prvič zamokala omako, bo poštekmu, da ne gre to tko izi. Mislm, to je neka zgodovina. To so leta in leta in leta tega, da se poznaš. Mislm, a veš, kaj je to poznaš, jst njega poznam bolš, k se sam, pizda. Zvil ga bo. Najprej v želodcu, pol pa še tko. Pol bo pa še dojel, da ma ona debele gležne. Ker jih ma. Pa nč tko, pač ma jih, sej vsaka ma neki, jih pač ma. Res debele.

GREGA: A veš uno, k ti otrok uleti z neko tko kr rano, uno, k mu kej visi, pa neki kamnčki not al pa tam kak čigumi s ceste al kajjestvem neki

tko resnega, kri povsod pa to al pa ne, k pride vs tak švoh pa meglen
pa nč ne more, če prov bi vseen vse, pa ga pošlataš pa čist uno gori
in mu zmerš pa ma tko ful vročine pa se ti tko mal obrneš okol po
prostoru, kje je kaka odrasla odgovorna oseba, da bo vedla, kaj zdej
nardit, pa ugotoviš, da si to zdej ti?

*

MILA: Nosečniški možgani, nosečniški možgani, nosečniški možgani,
nosečniški možgani, zelo dobro vejo, kaj se rima na račke, in to so

tačke in
kračke in
krtačke in
postopačke
razbijačke
zvejačke
potapljačke
hlačke
mačke
režačke
pospravljajačke
godrnjačke
klopotačke
frfotačke
hahljačke
značke
cepeljajačke
spačke
zehljačke
rumenjačke
zabavljajačke
bisernjačke
coprnjačke
risačke
opravljajačke
sestavljajačke
šepetačke
tovornjačke

utrudnjačke
pomagljačke
pahljačke
čofotačke
prepirljačke
bisernjačke
migetačke
vrtiljačke
utripačke
besednjačke
hihitačke
natikačke
ziheračke
lepotačke
grizljačke
skakačke
vzpenjačke
topotačke
divjačke
sadovnjačke
vikendačke
zapiračke
bobnjačke
prasketačke
koprnjačke
zlatnjačke
vozačke
direndačke
poganjačke
gobezdačke
zapravljačke
škrtačke
rezgetačke
sprehajačke
zaklepačke
kobacačke
prikljanjačke
cmokljačke
poljubačke

rokovnjačke
škripačke
koromačke
trepetačke

*

Popolnoma izpraznjen oder. Na njem je samo še Lana.

LANA: Sej ne vem u bistvu ... pa ne, da je men vseen al pa kej ... sploh ne ... jst sm ful občutljiva za vse to, kar se dogaja, tko preveč, res, jst dobesedno skos spremljam po facebooku, instagramu vse, kar se dogaja, kje so spet ujel neke delfine, kok je še teh belih nosorogov, kdo je pojedu kok smeti, plastike, vse te temperature rekorderske, otroke lačne, to, Jemen, Afganistan, mislm, jst sm skos na to pr-klopljena, pa ne, da sm zdej kšn aktivist posebn, mislm, grem na proteste pa to, podpisujem peticije, sej verjetn bi mogla bit še bl nekak aktivna, ampak mam tud mal svoj lajf, vsaj poskušam nekak, no, ker to sm hotla prej rečt, to je nekak dost normaln, okol sebe, če pogledam svoje sošolce pa to, mi vsi to skos vse vemo, gledamo, se pogovarjamo, to je ta ena stvar, mi smo nekak skos v tem, pa ne, da smo mi zdej kle eni, ne vem, kej posebnga, mi smo vsi kr eni rendom ljudje, vsi mi, sam pizda, ne vem, res slabo kaže, a ne, sam to je pač – ni dobr. K mi je zanč Blaž reku: Ne bom mel otrok, kt da je to nek statement al pa ne, pač kt tko, ne vem, problem rešen, ne bom mel otrok pač, ja, okej, sam kaj pa mi, pizda, eni so pa vseen mel otroke, a ne, to smo mi zdej pač, ne da sm še otrok, vem, da nism nekak, sam tud tko za nazaj govorim pač, ker sm bla, a ne, no, in mi smo že kt otroc vedl, da ne bomo mel otrok, tko hipotetično, valda bomo, kšni no, ne vem, jst tud ne vem, pizda, jst ne bom ver-jetn al kaj, če bo res tko, kt pravjo, no, sam to pač, ta en filing je, pa nočm novih stvari kupovat, pa še nekak se mi dost to poklop, k zdej res ful dober second hand dobiš, jst od mami nism neki dobila, ona, k gleda to devetdeseta pa to, k se zdej kr dost nos, je kr tko, ne, ne, sam stran, sploh se ne more videt na teh starih fotkah, na primer, jst bi pa dons vse to nosila, no, sam pizda pol sm pa zuni in je na primer ful vroče, tko kt je blo zanč na primer, in sm mela torbo, pa to vse k cel dan okol trogaš, k ne veš, kje boš pristal, neka predavanja neki maš, pa neki po zoomu pa se pol nimaš kam dat,

k je domov predaleč, pa pol neki si v knižnici, pa zjutri je mrzlo pa maš jakno, pol, popoldan te pa opeče in vse mi gre na kurac, ker sm na primer dve uri rabla od filofaksa do amzsja, ker je vse, dobesedno vse faking razrit, in bi pač ful na primer pila radensko, tko res ful, in pol ne vem, pizda, k mi je bed kupit to plastiko, sam mal pa pač tud, pizda, a si lohk kupm zdej to faking radnsko, k mi bo nardila čudež v želodcu, in ker pač nimam doma niti bazena niti avta, da ne govorim privat jeta, pizda, ker un, k ga recimo ma, se zih ne sprašuje, a bo kupu radensko al je ne bo, ampak ma verjetn še ločen privat jet, sam zato, da si uvažā točno tisto faking vodo, k jo pač hoče od kjerkol že pač, res, kaj bo zdej ta moja radenska v tem scalu, to mi res faking mori, in pol si jo včasih tud kupm in pol itak ne uživam, ker sm bedna in ker je to bedno, in pol še tm sedim in razmišljam, fak, sam ti konzervativci bojo pa vsi mel po vsaj štiri otroke, k bojo na vseh referendumih in volitvah volil drugač, kt bom jst, in to mi tud valda ni kul.